

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Tdo/45/2023
Identifikačné číslo spisu: 5117010653
Dátum vydania rozhodnutia: 20.09.2023
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Bargel
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2023:5117010653.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudcov JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a JUDr. Emila Kľemaniča na neverejnom zasadnutí spojenom s verejným vyhlásením rozsudku konanom 20. septembra 2023 v Bratislave v trestnej veci obvineného Bc. H. X. pre obzvlášť závažný zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4. písm. b), ods. 5 písm. a) Trestného zákona, prejednal dovolania obvineného Bc. H. X. podané proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 3To/64/2020, z 17. februára 2021 a takto

rozhodol:

I. Podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku, uznesením Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 3To/64/2020, zo 17. februára 2021 a rozsudkom Okresného súdu Žilina, sp. zn. 28Tk/1/2017, z 5. decembra 2019 a konaním ktoré im predchádzalo, bol z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. e), písm. i) Trestného poriadku

porušený zákon

v ustanoveniach § 31 ods. 1, § 42 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, § 2 ods. 4 a § 319 Trestného poriadku v neprospech obvineného Bc. H. X..

II. Podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku

- zrušuje uznesenie Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 3To/64/2020, zo 17. februára 2021,
- zrušuje rozsudok Okresného súdu Žilina, sp. zn. 28Tk/1/2017, z 5. decembra 2019,

Zrušujú sa aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

III. Podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku Okresnému súdu Žilina prikazuje, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

IV. Podľa § 380 ods. 2 Trestného poriadku neberie do väzby obvineného Bc. H. X., nar. X. Y. XXXX v G., trvale bytom v I. T., R. Č.. XXXX/X, t. č. v ÚVTOS Prešov, Oddelenie výkonu trestu s miestom výkonu služby v Sabinove.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Žilina, sp. zn. 28Tk/1/2017, z 5. decembra 2019 bol obvinený Bc. H. X. uznaný za vinného zo spáchania obzvlášť závažného zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4. písm. b), ods. 5 písm. a) Trestného zákona pre skutok, že

v rámci vzájomne koordinovaného konania motivovaného vidinou neoprávneného finančného zisku a spočívajúceho vo vopred dohodnutom spôsobe del'by úloh v presne nezistenom čase v lete 2012 prišiel za N. O., nar. XX. J. XXXX (ktorému bolo dočasne odložené vznesenie obvinenia pre tento skutok) Š. J., ktorý sa ho pýtal, či si chce zarobiť, že vie, kde sú drahé klokanie kože, ktoré vie dobre predať, s čím on súhlasil, následne mu bližšie popísal, o čo sa jedná, že kože sa nachádzajú na L. ulici v I. T. v objekte bývalých kožiarskych závodov, taktiež mu povedal, že dnu majú „svojho človeka“, ktorý tam pracuje, ktorého úlohou bolo otvorenie vstupnej brány v nočných hodinách v čase krádeže, asi týždeň pred krádežou v nočných hodinách boli na mieste krádeže spoločne Š. J. (právoplatne odsúdený rozsudkom, č. k. 28Tk/1/2017, z 13. júna 2017), O. D. (právoplatne odsúdený rozsudkom OS Žilina, č. k. 47Tk/2/2018-839, z 29. apríla 2019) a T. P. (právoplatne odsúdený rozsudkom, č. k. 28Tk/1/2017, z 13. júna 2017), J. v tom čase plánoval, ako umiestniť osoby, ktorých úlohou bude pri krádeži strážiť okolie, J. s P. išli sami za osobou G. Y. (ktorého trestná vec bola vylúčená na samostatné konanie, vedená na OS Žilina pod sp. zn. 3Tk/2/2017), zamestnancom firmy, v ktorej boli tieto klokanie kože uložené, tento im otvoril bránu, a keď odišiel späť na prevádzku, išli dnu pozrieť aj ostatní, J. im ukázal krabice s kožami, ktoré mali odcudziť, v ten deň však neboli v celej zostave, a preto krádež naplánovali o niekoľko dní, kedy mal opäť tento zamestnanec G. Y. nočnú službu, vopred si dohodli úlohy nasledovne:

úlohou T. O. (ktorému bolo dočasne odložené vznesenie obvinenia) a O. D. bolo strážiť príjazdové cesty a varovať P. J., N. O., H. X. a T. P. pred hliadkami polície, N. O. a Š. J. zabezpečili na spáchanie skutku autá, následne dňa 17. augusta 2012 v čase po 01.00 hod. prišli na ul. L. č. X v I. T. a po otvorení dverí zamestnancom G. Y., ktorý pracoval v nočnej zmene a konal opätovne na pokyn Š. J. a T. P., vošli do expedičného skladu spoločnosti U. S. O., spol. s r. o., Š. J., N. O., H. X. a T. P., predtým však Š. J. rozplietol oplatenie, cez ktoré následne všetci štyria vynášali balíky klokaních koží, po nanosení väčšieho počtu balíkov ich začali N. O. a Š. J. odvázať na motorových vozidlách do predtým pripravenej garáže v I. T., počas nosenia koží ku plotu, sa so strážiacim O. D. minimálne N. O. aj vymenil, aby si oddýchol, takýmto spôsobom z objektu poškodenej spoločnosti vyniesli celkom 6.677 klokaních koží o celkovej výmere 3.959,26 m²,

po krádeži bránu zatvorili a dvere vypáčili, aby zamedzili podozreniu účasti zamestnanca spoločnosti na tejto krádeži, počas krádeže používali preventívne opatrenia, aby sťažili odhalenie skutku políciou, a teda okrem stráženia prístupových ciest použili vysielачky a nepoužívali mobilné telefóny, ktoré si so sebou ani nebrali, po skončení krádeže predaj klokaních koží zabezpečil T. P., ktorý po krádeži zabezpečil aj vyplatenie zúčastnených osôb, týmto svojím konaním spôsobili spoločnosti U. S. O. spol. s r. o., so sídlom L. č. X, I. T., IČO: 31 592 835 škodu vo výške 194.399,60-€.

Za tento trestný čin mu bol uložený podľa § 212 ods. 5 Trestného zákona účinného do 1. 8. 2019, s použitím § 42 ods. 1 Trestného zákona, § 41 ods. 2 Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 36 písm. j) Trestného zákona, § 37 písm. h) Trestného zákona na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) rokov.

Podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody ho zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona súd zrušil vo výroku o treste rozsudok Okresného súdu Žilina, č. k. 47Tk/1/2019-1564, z 28. mája 2019 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline, č. k. 2To/25/2019-1604, zo 14. augusta 2019, právoplatným 14. augusta 2019, ktorým bol obžalovanému Bc. H. X. uložený podľa § 212 ods. 4 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 roky a 8 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Zároveň zrušil všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona, § 78 ods. 1 Trestného zákona súd obžalovanému uložil ochranný

dohľad vo výmere 1 (jeden) rok.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku uložil obžalovanému Bc. H. X. povinný nahradiť spôsobenú škodu

poškodenému spoločnosti U. S. O. spol. s r. o., so sídlom L. X, I. T., IČO: 31 592 835 vo výške 1.600,-Eur,

poškodenému spoločnosti ALLIANZ - Slovenská poisťovňa, a. s., so sídlom Coborihu 9, Nitra, IČO: 00 151 700 vo výške 192.799,66 Eur,

s tým, že povinnosť obžalovaného na náhradu škody poškodeným zaniká v rozsahu plnenia odsúdeným Š. J., nar. X. U. XXXX v U. Ľ., trvalé bytom I. T., mestská časť L., ul. S. č. XXX/X, t. č. vo výkone trestu odňatia slobody, odsúdeným T. P., nar. XX. U. XXXX v I. T., trvalé bytom L., ul. W. U. č. XXX/X, okr. I. T., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody, ktorí boli na náhradu škody zaviazaní rozsudkom, č. k. 28Tk/I/2017, z 13. júna 2017 a O. D., nar. XX. H. XXXX v O., trvalé bytom I. T., P. XXXX/XX, ktorý bol na náhradu škody zaviazaný rozsudkom OS Žilina, č. k. 47Tk/2/2018-839, dňa 29. apríla 2019.

Krajský súd v Trenčíne uznesením, sp. zn. 3To/64/2020, zo 17. februára 2021 postupom podľa § 319 Trestného poriadku zamietol odvolanie obvineného Bc. H. X. ako nedôvodné.

Proti označenému uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne podal dovolanie obvinený Bc. H. X. argumentujúc naplnením dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. e), písm. g), písm. h), písm. i) Trestného poriadku.

V dovolaní uviedol: „Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, a to že súd rozhodol v nezákonnom zložení, odsúdený uplatňuje z dôvodu, že súd vo veci rozhodoval i napriek tomu, že v danom konaní existovala zaujatosť. Až neskôr, resp. následne po podanom návrhu na odňatie a prikázanie vecí inému súdu Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol a dospel k záveru, že potvrdzuje dôvody, pre ktoré bol predmetný návrh podaný a trestnú vec odsúdeného, v tom čase ešte obžalovaného Bc. H. X., vedenú na Krajskom súde Žilina pod sp. zn. 3Nto/4/2020, odňal a prikázal vec Krajskému súdu v Trenčíne.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, a to zásadné porušenie práva na obhajobu, uplatňuje odsúdený z dôvodu, že súd odmietol vykonať odsúdeným navrhované dôkazy, ktoré by pri zisťovaní skutkového stavu zabezpečili objasnenie vecí. Odsúdený žiadal v konaní pred súdom vykonať taký významný dôkaz pre rozsah obhajoby odsúdeného (kontrolné znalecké dokazovanie), že má za to, že jeho odmietnutím bolo hrubo porušené ustanovenie § 2 ods. 10 Trestného poriadku.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku, a to že vo veci konal, alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania, odsúdený uplatňuje z dôvodu, že vo veci ako prvostupňový orgán rozhodoval Okresný súd Žilina i napriek tomu, že v presne nezistený deň v období od januára 2017 do 6. septembra 2017 na presne nezistenom mieste v Žiline mal prisľúbiť a následne odovzdať K. O. finančné prostriedky, z ktorých časť mala byť určená pre bližšie nezisteného sudcu Okresného súdu Žilina, s prisľubom, že odsúdený bude na základe rozhodnutia Okresného súdu Žilina oslobodený spod obžaloby prokurátora Krajskej prokuratúry Žilina. Na základe aj tohto dôvodu bol podaný vyššie spomínaný, presnejšie v dovolacom dôvode § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku návrh na odňatie a prikázanie vecí inému súdu. Taktiež aj na tomto skutkovom základe Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení, sp. zn. 5Ndt/24/2020, rozhodol o odňatí vecí Krajskému súdu Žilina a vec prikázal Krajskému súdu Trenčín.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, a toto rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom, uplatňuje odsúdený z dôvodu, že súd sa nevyrovnal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie. Je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní a súdov vinu odsúdeného bez akýchkoľvek povinností preukázať a nie naopak. Odsúdený v súdnom konaní navrhoval vykonať dôkaz, a to vykonať kontrolné znalecké dokazovanie, ktoré má podstatný vplyv na výšku vzniknutej škody. Súd však uvedený dôkaz odmietol vykonať. Procesné predpisy ponechávajú vykonanie dôkazov na voľnú úvahu súdu, avšak voľná úvaha nemôže byť absolútna a nesmie byť prejavom ľubovôle, resp. svojvôle. Obhajoba má za to, že k uvedenej svojvôli v posudzovanom prípade došlo, následne táto nezákonnosť vykonávania dôkazov, na ktorej je

založené rozhodnutie, sa prejavila v súdnom konaní, keď súd odmietol vykonať dôkaz, ktorý by mohol preukázať nižšiu sumu vzniknutej škody odsúdeného, a následne vydal (súd prvého i druhého stupňa) odsudzujúce rozhodnutie len na základe dôkazov svedčiacich v neprospech odsúdeného.

Dovolaací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, a to rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, uplatňuje odsúdený na základe tých skutočností, že zo skutkových zistení obidvoch súdov vyplývajú zásadné nedostatky týkajúce sa zisťovania základných náležitostí právneho posúdenia veci, t. j. či sú v konaní odsúdeného preukázané všetky okolnosti, ktoré viedli k stanoveniu správnej právnej kvalifikácii spáchaného skutku, vzhľadom na výšku vzniknutej škody a následnej právnej kvalifikácie.

Z uvedeného rozsudku Špecializovaného trestného súdu, sp. zn. PK-2T/26/2020-4902, zo 4. decembra 2020 je zrejmé, že k spáchaniu skutku odsúdeným došlo v presne nezistený deň v období od januára 2017 do 6. septembra 2017, t. j. skôr ako Okresný súd Žilina v právnej veci, sp. zn. 28Tk/1/2017-1365, vyhlásil odsudzujúci rozsudok za iný trestný čin odsúdeného. Teda Krajský súd v Trenčíne rozhodol v rozpore so zákonom, keď pri svojom rozhodnutí nezrušil aj výrok o treste uloženom rozsudkom Špecializovaného trestného súdu, sp. zn. PK-2T/26/2020-4902, zo 4. decembra 2020.

V kontexte dovolania odsúdený poukazuje aj na rozsudok ESLP vo veci MUCHA v. Slovenská republika z 25. novembra 2021, sťažnosť číslo 63703/19, ktorým ESLP rozhodol, že v dôsledku skutkového vymedzenia trestných činov pripisovaných obvinenému, ktorý neuzavrel dohodu o vine a treste (či neurobil vyhlásenie o vine), bolo úplne totožné s vymedzením skutkov (trestných činov) jeho spolupáchateľov, ktorí dohodu o vine a treste uzavreli, bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces garantované článkom 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Obdobne ako vo veci odsúdeného Bc. H. X., tak aj vo veci MUCHA v. Slovenská republika, odsúdený tvrdí, že rozsudky odsudzujúce jeho údajných spolupáchateľov spôsobili zaujatosť posúdenia jeho vlastnej veci a vyniesol ich senát v rovnakom zložení, aké vyniesol senát pojednávajúci o jeho vlastnej veci. Tiež je povinnosťou prokuratúry, aby dohliadala na to, aby presné skutkové vymedzenie trestného činu alebo opomenutia účastníka dohody a vine a treste bolo sformulované tak, aby nezasahovalo do prezumpcie nevinoty vo vzťahu k osobám, ktoré na dohodu o vine a treste nepristúpili (§ 232 ods. 8 písm. b) Trestného poriadku). Ak to okolnosti dovoľujú, možno časť veci týkajúcu sa niektorých spoluobvinených ukončiť vo vzťahu k nim samostatne, pričom práva ostatných spoluobvinených tým nie sú dotknuté. Súd má pritom dbať na to, aby nedošlo k zásahu do prezumpcie nevinoty vo vzťahu k ostatným obvineným alebo osobám účastným na skutku (§ 238 ods. 3 Trestného poriadku). Odsúdený Bc. H. X. zdôrazňuje, že ako on, tak aj jeho údajní spolupáchatelia boli odsúdení súdom v rovnakom zložení (t. j. tým istým senátom toho istého súdu zloženom z toho istého sudu a prísediacich). Od počiatku konania vedenom najskôr voči všetkým obvineným bol označovaný celým menom, pričom príslušný súd si bol vedomý jeho totožnosti a znenie rozsudkov odsudzujúcich jeho údajných spolupáchateľom obsahovalo konkrétne závery vo vzťahu k nemu, čo sa týka jeho údajného postavenia v rámci organizovanej skupiny, tak aj jeho údajnej účasti na predmetnom trestnom čine. Pri usvedčovaní údajných spolupáchateľov sa tak súd zaoberal jeho údajným postavením a konaním z hľadiska skutkovej podstaty trestného činu, za ktoré bol stíhaný a nakoniec odsúdený. Taktiež odsúdený Bc. H. X. poukazuje na tú skutočnosť, že rozsudky týkajúce sa jeho údajných spolupáchateľov neboli vyňaté z jeho vlastného spisu, ale predstavovali ako celok jeho súčasť a že jeho vlastné odsúdenie bolo do značnej miery založené na dôkazoch poskytnutých spolupracujúcimi spolupáchateľmi. Odsúdený teda namieta neexistenciu súdneho konania pred nestranným súdom a porušenie práva odsúdeného na prezumpciu nevinoty. Otázka nestrannosti sudcu však nastáva vtedy, keď skorší rozsudok už obsahuje podrobné posúdenie úlohy osoby, nadväzne súdnej za trestný čin spáchaný viacerými osobami, najmä ak skorší rozsudok obsahuje konkrétnu kategorizáciu účasti obvineného, alebo je z neho zrejmé, že súdaná osoba následnej splnila všetky podmienky na spáchanie trestného činu, ako to bolo aj v prípade odsúdeného Bc. H. X.. Vzhľadom na okolnosti konkrétnej veci možno takéto prvky považovať za zaujatosť v otázke viny obžalovaného v následnom konaní, a teda môžu viesť k objektívne odôvodneným pochybnostiam, že súd má zaujatý názor na skutkové okolnosti týkajúce sa nadväzne súdnej osoby už na začiatku súdneho konania proti tejto osobe.

Výška škody bola určená výlučne na základe Odborného vyjadrenia č. 486/2016 Ing. Yvety Valentovej, znalkyne zapísanej pod č. 914249 v Zozname znalcov, tlmočníkov a prekladateľov MS SR, ako znalkyne v odbore 210000 (kožiarske a kožušnicke výrobky, obuv), odvetví 210202 (kožušiny a výrobky z

kožušín), v ktorom bola hodnota odcudzených klokaních usni stanovená na sumu 194 399,60 €.

Vzhľadom na to, že na určenie právnej kvalifikácie skutku je jedným z rozhodujúcich kritérií určenie výšky škody spôsobenej trestným činom, predkladáme súdu skutočnosť, že obhajobou navrhované kontrolné znalecké dokazovanie, ktoré nebolo pred súdom vykonané z dôvodu jeho zamietnutia, by mohlo javiť znaky spochybnenia Odborného vyjadrenia č. 486/2016 Ing. Yvety Valentovej, znalkyne zapísanej pod č. 914249 v Zozname znalcov, tlmočníkov a prekladateľov MS SR ako znalkyne v odbore 210000 (kožiarske a kožušnicke výrobky, obuv), odvetví 210202 (kožušiny a výrobky z kožušín), pretože posúdenie a vykonanie tohto dôkazu sa zakladalo len na predložených podkladoch od poškodeného a vzhľadom navrhované kontrolné znalecké dokazovanie by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu, listinu (W. U. K.), z ktorej vyplýva, že porovnateľná klokania useň o rozmere 0,6 m2 a hrúbke cca. 0,9 mm sa predáva za 9,99 \$, t. j. za 12,324663 € podľa denného kurzového lístka ECB v prepočte k 17. augustu 2012, čo v prepočte na 1 m2 klokanej usne o hrúbke cca. 0,9 mm predstavuje sumu 20,541105 €, po zaokrúhlení 20,54 €. Podľa uvedeného prepočtu ceny za klokanie usne, ktoré mali byť odcudzené, o celkovej výmere 3 959,26 m2 predstavuje celková výška škody sumu 81 323,20 €. To znamená, že konaním odsúdeného nebola spôsobená škoda veľkého rozsahu, ale len značná škoda, preto sa odsúdený nemohol dopustiť obzvlášť závažného zločinu krádeže podľa § 212 ods. 5 písm. a) Trestného zákona. Na základe uvedeného je zřejmé, že jestvujú odôvodnené pochybnosti o správnosti Odborného vyjadrenia č. 486/2016 znalkyne Ing. Yvety Valentovej, preto odsúdený navrhuje, aby súd pribral iného znalca z odboru 210000 (kožiarske a kožušnicke výrobky, obuv), odvetvia 210202 (kožušiny a výrobky z kožušín) na podanie znaleckého posudku k výške spôsobenej škody.

Odsúdený okrem iného dáva do pozornosti a na účely dovolania predkladá uznesenie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídia Policajného zboru, Národnej kriminálnej agentúry, odbor Stred podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku zo 14. septembra 2020 pod ČVS: PPZ-128/NKA-ST2-2020, ktorý v spojení s Oznamením prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry z 13. októbra 2020 (č. l. 1459) jednoznačne preukazuje, že odsúdený sa zvlášť významnou mierou spolupodieľal na objasnení korupčnej trestnej činnosti, ktorej sa mali dopustiť obvinení Ing. K. O. a ďalšie osoby. Odsúdený navrhuje, aby súd vyžiadal predmetný rozsudok zo Špecializovaného trestného súdu zo súdneho konania, ktoré bolo v prípravnom konaní vedené na Prezídiu Policajného zboru, Národnej kriminálnej agentúry, odbor Stred pod ČVS: PPZ-128/NKA-ST2-2020, z ktorého je možné podrobnejšie zhodnotiť, že odsúdený sa svojou výpoveďou spolupodieľal na objasnení korupčnej činnosti, ktorej sa mali dopustiť Ing. K. O. a ďalšie osoby. Z uvedeného možno vyvodiť, že u odsúdeného existuje poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. n) Trestného zákona (odsúdený napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom) ako aj zákonný dôvod na mimoriadne zníženie trestu podľa § 39 ods. 2 písm. e) Trestného zákona (odsúdený sa zvlášť významnou mierou podieľal na objasnení trestného činu korupcie podľa ôsmej hlavy tretieho dielu osobitnej časti Trestného zákona a na zistení a usvedčení jeho páchatela tým, že poskytol v trestnom konaní dôkazy o takom čine).

Navrhujem, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku rozsudkom vyslovil porušenie zákona v ustanovení § 371 ods. 1 písm. b), c), e), g), h) a písm. i) Trestného poriadku a navrhujem, aby dovolací súd zrušil napadnutý rozsudok Okresného súdu Žilina, sp. zn. 28Tk/1/2017-1365, z 5. decembra 2019 vo výroku vo vine, výrokoch o treste a výroku o ochrannom opatrení, vo výroku o náhrade škody ako aj ďalších výrokoch, a tiež uznesenie Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 3To/64/2020-1491, zo 17. februára 2021. Navrhujem podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku, aby dovolací súd po zrušení napadnutých rozhodnutí prikázal prvostupňovému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znova prerokoval a rozhodol.

V doplnení dovolania uviedol: V rozsudku Okresného súdu Žilina, sp. zn. 28Tk/1/2017-1365, z 5. decembra 2013 nebola odsúdenému priznaná poľahčujúca okolnosť v zmysle § 36 písm. 1) s nasledovným vyjadrením v rozsudku: „Obžalovaný vo svojej výpovedi v prípravnom konaní, aj na hlavnom pojednávaní uviedol, že skutok spáchal, uviedol aj motív, ale na hlavnom pojednávaní neurobil žiadne z vyhlásení, ani sa k žalovanej trestnej veci (činnosti) nepriznal, pretože spochybňoval výšku spôsobenej škody ako aj množstvo odcudzených klokaních koží. Nemožno teda z hľadiska ukladania trestu, považovať takúto jeho výpoveď za priznanie, resp. účinnú ľútosť.... Z uvedeného vyplýva, že okrem toho, že súd rozhodoval v nezákonnom zložení, v danom prípade sa súd nevysporiadal ani so všetkými dôkazmi tak, ako boli navrhované, tzn. nevykonával kontrolné znalecké dokazovanie, najmä v

súvislosti so vzniknutou škodou, od ktorej sa odvíja samotné určenie výšky trestu, prípadne kvalifikácie skutku a vychádzal len z predloženého dôkazu zo strany poškodeného a viac sa súd jeho správnosťou nezaoberal, čím súd vážne porušil zásadu práva na obhajobu. Okrem toho dávame súdu do pozornosti, že Trestný poriadok kladie dôraz na zásadu in dubio pro reo a zásadu in dubio pro mitio, čo v danom prípade vytvára pochybnosti o určenej výške vzniknutej škody, a teda súd vážne porušil zásadu, pri ktorej došlo k pochybnostiam dokladovaných súdu a mal postupovať miernejšie, čo vytvára predpoklad na to, že odsúdenému mal byť uložený nižší trest. K bodu 39. rozsudku ESLP vo veci Mucha je potrebné uviesť, že tak, ako v prípade Muchu, tak aj v prípade odsúdeného Bc. H. X. došlo k zásadnému porušeniu práva na spravodlivý proces, čo sa v danom prípade odráža aj priamo z obdobného prípadu vo veci Mucha, v rámci ktorého bolo v apríli 2023 rozhodnuté tak, že vo veci bola povolená obnova konania a Špecializovaný trestný súd zároveň prepustil Pavla Muchu z výkonu trestu odňatia slobody na slobodu a je podrobený dohľadu probačného a mediačného úradníka a je monitorovaný technickým zariadením, tzv. „elektrickým náramkom. K citovanému bodu 58. rozsudku ESLP vo veci Mucha uvádzame, že vo veci Bc. H. X. došlo taktiež k porušeniu zásady vyplývajúcej z § 2 ods. 10 Trestného poriadku, to spôsobom, že súd vydal rozhodnutie aj na základe toho, že skutkový stav nebol zistený čo najpresnejšie, a teda existujú dôvodné pochybnosti o jeho stave, čo v tomto prípade predstavuje rozhodnutie vydané v rozpore so základnými zásadami trestného konania aj vzhľadom na skutočnosť, že súd vychádzal z predloženého vyčíslenia vzniknutej škody zo strany poškodeného, resp. zabezpečeného znalkyňou na základe odborného vyjadrenia a nezaoberal sa procesnou obranou v tomto čase už odsúdeného, čím bolo znovu zásadne porušené jeho právo na obhajobu a taktiež vzhľadom na neuskutočnené kontrolné dokazovanie došlo aj k porušeniu zásady proporcionality, teda k uloženiu výšky trestu k povahe veci.

Dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku ako dovolateľ uvádzam, že Okresný súd Žilina vo veci, sp. zn. 28Tk/1/2017, rozhodoval i napriek tomu, že vo veci existovala zaujatosť a bolo mi odopreté právo na pojednanie veci nestranným súdom.

Podľa prokuratúry Okresný súd Žilina vo veci, sp. zn. 28Tk/1/2017, nebol zaujatý a bol nestranný, ale podľa Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zaujatý bol, alebo sa tak mohol javiť, a preto rozhodol, že na ostatných trestných konaniach súdil iný súd, a to z dôvodu možnej zaujatosti. Odňatá bola aj Okresnému súdu Žilina vec, sp. zn. 28Tk/2/2018, Najvyšším súdom Slovenskej republiky, sp. zn. 2Ndt/5/2022, a to znova JUDr. Erike Bebčákovej. Porušenie práva na pojednanie veci nestranným súdom čl. 6 ods. 1 Dohovoru - právo na spravodlivý proces. Keďže prvostupňový súd (Okresný súd Žilina) považoval usvedčenie spolupáchateľov dovolateľa za súčasť konania vedeného proti nemu, prinajmenšom na prvý pohľad mal zjavný podnet na to, aby zachoval súlad s predchádzajúcimi rozsudkami, pretože akékoľvek protichodné zistenia v konaní proti dovolateľovi by mohli podkopať dôveryhodnosť rozsudkov proti jeho spolupáchateľom. Podobne vzhľadom na to, že odsúdenie dovolateľa bolo do značnej miery založené na dôkazoch poskytnutých spolupáchateľmi, ktorí ho už obvinili vo svojich priznaniach, ktoré poskytli v procese vyjednávania o vine a treste. Okresný súd Žilina prípad dovolateľa pojednával v samostatnom konaní (sp. zn. 28Tk/1/2017), pričom zasadal ako senát v tom istom zložení ako senát, ktorý pojednával prípady ostatných spolupáchateľov.

Ako dovolateľ sa sťažujem, že mi bolo odopreté konanie pred nestranným súdom a ochrana práva byť považovaný za nevinného, ako je ustanovené v článku 6 § 1 a § 2 Dohovoru;

§ 1 Pri rozhodovaní o akomkoľvek trestnom obvinení proti nemu má každý právo na pojednanie nestranným súdom.

§ 2 Každý kto je obvinený z trestného činu, sa považuje za nevinného, kým sa jeho vina nepreukáže zákonným spôsobom.

Zdôrazňujem skutočnosť, že tak ako ja aj moji údajní spolupáchatelia boli odsúdení súdom v rovnakom zložení a príslušný súd si bol vedomí mojej totožnosti a znenie rozsudkov odsudzujúcich mojich údajných spolupáchateľov dosahovalo konkrétne závery ku mne. Rozsudky odsudzujúce mojich údajných spolupáchateľov neboli vyňaté z môjho vlastného spisu, ale predstavovali ako celok jeho súčasť. Otázka nestrannosti sudcu však nastáva vtedy, keď skorší rozsudok už obsahuje podrobné posúdenie úlohy osoby, nadväzne súdenej za trestný čin spáchaný viacerými osobami, najmä ak skorší rozsudok obsahuje konkrétnu kategorizáciu účasti dovolateľa, alebo je z neho zrejmé, že súdená osoba následne splnila všetky podmienky na spáchanie trestného činu. Vzhľadom na okolnosti konkrétnej veci možno takéto prvky považovať za zaujatosť v otázke viny obžalovaného v následnom konaní, a teda

môžu viesť k objektívne odôvodneným pochybnostiam, že vnútroštátny súd má zaujatý názor na skutkové okolnosti týkajúce sa nadväzne súdnej osoby už na začiatku súdneho konania proti tejto osobe.

Dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Poukazujem na rozsudok ESĽP vo veci Mucha v. Slovenská republika z 25. novembra 2021, sťažnosť číslo 63703/19.

Dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku.

Vo veci konal, alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonania úkonov trestného konania. Namietam, že vo veci, sp. zn. 28Tk/1/2017, ako prvostupňový orgán rozhodoval Okresný súd Žilina, a to z dôvodov, ktoré som už podrobne rozpísal v bode č. 1 - dovolací dôvod § 371 ods. 1 písm. b) Trestného zákona.

Namietam, že vo veci rozhodoval senát Okresného súdu Žilina, kde rozsudky odsudzujúce mojich údajných spolupáchateľov spôsobili zaujatosť posúdenia mojej vlastnej veci a vyniesol ich senát v rovnakom zložení, aké vyniesol senát pojednávajúci o mojej vlastnej veci. Rozsudok ESĽP vo veci Mucha v. Slovenská republika z 25. novembra 2021 (sťažnosť číslo 63703/9). Došlo k porušeniu práva na prejednanie veci nestranným súdom čl. 6 ods. 1 Dohovoru - právo na spravodlivý proces. Na základe rozsudku ESĽP vo veci Mucha v. Slovenská republika (63703/9). Špecializovaný trestný súd Pezinok rozhodol o povolení obnovy konania a prepustil odsúdeného na slobodu, sp. zn. 11Nt/1/2022.

Dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

V súdnom konaní som navrhoval vykonať dôkaz, a to vykonať kontrolné znalecké dokazovanie, ktoré má podstatný vplyv na výšku vzniknutej škody. Súd ho odmietol vykonať. Z toho dôvodu som žiadal súd vykonať kontrolné dokazovanie, ktoré súd zamietol. Na Okresnom súde Žilina mám aj ďalšie súdne konanie.

K priznaniu poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. n) Trestného zákona:

Počas celého konania som síce popieral výšku spôsobenej škody, ale v inom trestnom konaní na Okresnom súde Banská Bystrica, ktorý vydal rozsudok, sp. zn. 7T/12/2021, z 19. júla 2022, v ktorom sa rozhodovalo o mojej vine a vine J. V., pričom išlo o obdobnú situáciu, kde bola uznaná poľahčujúca okolnosť, čo je tiež jedným z dôvodov na podanie dovolania v prospech odsúdeného. Spochybňovanie vzniknutej škody neznamená popretie a neolutovanie spáchaného trestného činu. Zákonný dôvod na mimoriadne zníženie trestu podľa § 39 ods. 2 písm. e) Trestného zákona. Odsúdený sa zvlášť významnou mierou podieľal na objasnení trestného činu korupcie podľa ôsmej hlavy tretieho oddielu osobitnej časti Trestného zákona a na zistení a usvedčení jeho páchatel'a tým, že poskytol v trestnom konaní dôkazy a takom čine".

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor:

„Čo sa týka dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, dovolateľ v podstate uvádza, že súd vo veci rozhodoval i napriek tomu, že v danom konaní existovala zaujatosť, až neskôr, resp. následne po podanom návrhu na odňatie a prikázanie veci inému súdu Najvyšší súd SR rozhodol a trestnú vec Bc. H. X., vedenú na Krajskom súde v Žiline pod sp. zn. 3Nto/4/2020, odňal a prikázal vec Krajskému súdu v Trenčíne. K uvedenému dovolaciemu dôvodu uvádzam, že konajúce súdy vo vyššie označenej veci podľa môjho názoru nekonali v nezákonnom zložení. Pokiaľ ide o rozhodovanie vo veci samej, tak prvostupňový Okresný súd Žilina ako i Krajský súd v Trenčíne, ktorý rozhodoval o odvolaní obvineného konali v zložení zodpovedajúcom zákonu. V prípade, že odsúdený namieta čiastkové rozhodovanie Krajského súdu v Žiline, ktoré predchádzalo rozhodnutiu Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2Ndt/18/2020, z 22. júla 2020, aj v tomto prípade išlo o zákonné rozhodovanie súdu. Vec bola na rozhodnutie o odňatí a prikázaní veci najvyššiemu súdu predkladaná predsedom KS v Žiline s tým, že sudcovia tohto súdu sa subjektívne necítia byť zaujatí. V tejto súvislosti poukazujem na samotný obsah odôvodnenia zmieňovaného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, kde bola ako dôvod odňatia a prikázania veci v zásade uvádzaná pochybnosť o objektívnom a nestrannom konaní sudcov Krajského súdu v Žiline v zmysle tzv. teórie zdania (bez spochybňovania profesionality sudcov uvedeného súdu). Uvedené rozhodnutie NS SR je možné chápať teda ako rozhodnutie, ktoré preventívne predchádza možnému spochybňovaniu nestrannosti súdu a jeho účelom bolo okrem zabezpečenia objektívneho a nestranného rozhodovania súdu aj urýchlenie konania eliminovaním podávania námietok zaujatosti. Týmto rozhodnutím nebolo vyslovené, že rozhodnutia súdov učinené do odňatia veci by boli

nezákonné. Mám za to, že súdy v predmetnej veci konali v zákonom zložení, pričom odvolacím súdom bol preskúmaný aj postup predchádzajúci rozhodnutiu a tento bol vyhodnotený ako zákonný. V tejto časti teda dovolanie považujem za nedôvodné.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ktorý uplatňuje odsúdený z dôvodu, že súd odmietol vykonať ním navrhované dôkazy, čím došlo podľa neho k zásadnému porušeniu práva na obhajobu, uvádzam, že otázkou nepripustenia dôkazných návrhov odsúdeného sa už zaoberal odvolací súd, ktorý sa stotožnil s postupom Okresného súdu Žilina, pričom ozrejmil dôvody, ktoré ho viedli k prijatiu záveru, že vykonané dokazovanie k objasneniu skutkového stavu postačuje. So závermi konajúcich súdov sa stotožňujem. Skutočnosť, že súdy nevyhoveli návrhom obvineného na doplnenie dokazovania, resp. spôsob vyhodnotenia jednotlivých vykonaných dôkazov uvedený dovolací dôvod nenapĺňa. Teda aj v tejto časti podané dovolanie považujem za nedôvodné, pričom k ďalším skutočnostiam, pre ktoré sa s uvedeným dovolacím dôvodom nestotožňujem sa ešte vyjadrím nižšie.

Odsúdený sa tiež domáha dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku, teda že vo veci konal, alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca, alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonania úkonov trestného konania. Namietam, že vo veci ako prvostupňový orgán rozhodoval Okresný súd Žilina i napriek tomu, že odsúdený v období od januára 2017 do 6. septembra 2017 mal prisľúbiť a následne odovzdať K. O. finančné prostriedky, z ktorých časť mala byť určená pre bližšie nezisteného sudcu Okresného súdu Žilina, s prisľubom, že H. X. bude oslobodený spod obžaloby prokurátora Krajskej prokuratúry Žilina. K vyššie uvedenému opätovne uvádzam, že vo veci konal a rozhodoval zákonný senát Okresného súdu Žilina, ktorého predsedníčkou bola sudkyňa Okresného súdu Žilina JUDr. Erika Bebčáková. Uvedená sudkyňa nebola trestne stíhaná v súvislosti s rozhodovaním vo veci ods. X.. Samotná skutočnosť, že odsúdený X. odovzdal inej osobe finančné prostriedky, ktorých časť mala byť určená pre nestotožneného sudcu OS Žilina, neznamená, že by mala byť JUDr. Bebčáková, resp. niektorá z členiek senátu prvostupňového súdu automaticky vylúčená z rozhodovania. V prípade existencie dôvodov, pre ktoré by mal byť predseda senátu, alebo prísediaci vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania, sú títo povinní oznámiť svoju zaujatosť. V predmetnej veci takáto situácia nenastala. Nemožno teda tvrdiť, že vo veci konal, alebo rozhodol sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonania úkonov trestného konania.

Pokiaľ ide o dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, teda že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom, v tejto časti sa pridrižiam môjho vyššie uvádzaného stanoviska, s tým, že prednesený dovolací dôvod nie je opodstatnený. Opakujem, že skutkový stav bol náležite zistený. Na rozdiel od odsúdeného zastávam názor, že tak prvostupňový ako i odvolací súd sa vyrovnali so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie. Čo sa týka výšky vznikutej škody, v tomto smere bolo dokazovanie vyčerpávajúce. Súd zrozumiteľne vysvetlil úvahy, na základe ktorých dospel k stanoveniu výšky škody. Navrhované doplnenie dokazovania zo strany odsúdeného bolo vyhodnotené ako nadbytočné, čo si v plnom rozsahu osvojil aj Krajský súd v Trenčíne, reagujúc na argumentáciu prezentovanú v dôvodoch odvolania. S rozhodnutiami súdov sa v plnom rozsahu stotožňujem.

K dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku a argumentácii prezentovanej odsúdeným uvádzam, že na rozdiel od dovolateľa mám za to, že tak Okresný súd Žilina ako i Krajský súd v Trenčíne v napadnutých rozhodnutiach vec správne posúdili a na základe vykonaného dokazovania správne rozhodli o vine Bc. H. X.. Mám za to, že v konaní odsúdeného X. boli preukázané všetky okolnosti, ktoré viedli k stanoveniu správnej právnej kvalifikácie, vrátane výšky spôsobenej škody. Rozhodnutia súdov boli vyčerpávajúce a zrozumiteľne odôvodnené a v celom rozsahu na tieto poukazujem. Neboli teda podľa môjho názoru naplnené dovolacie dôvody v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Pokiaľ ide o námietky odsúdeného uvádzané v časti III. podaného dovolania, vo vzťahu k rozhodnutiu Krajského súdu v Trenčíne týkajúce sa toho, že pri svojom rozhodovaní nezrušil aj výrok o treste uloženom rozsudkom Špecializovaného trestného súdu, sp. zn. PK-2T/26/2020-4902, zo 4. decembra 2020, po analýze odsúdení Bc. X. tak, ako vyplývajú z registra trestov GP SR menovaného, konštatujem, že s argumentáciou odsúdeného sa v tejto časti stotožňujem. Napadnutým rozhodnutím Krajského súdu v Trenčíne podľa môjho názoru mal byť zrušený výrok o treste uloženom vyššie uvedeným rozsudkom Špecializovaného trestného súdu (záznam vedený v RT GP SR pod bodom 3.). Táto skutočnosť však nezakladá dôvod dovolania v zmysle ustanovenia § 371 ods. 1 písm. h) Trestného

poriadku, podľa ktorého dovolanie možno podať, ak bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby, alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa. Odsúdený v odôvodnení návrhu tiež v časti IV. namieta, že v pôvodnom konaní bola vo vzťahu k nemu porušená zásada prezumpcie nevinu, súd si bol vedomý jeho totožnosti a znenie rozsudkov odsudzujúcich jeho údajných spolupáchateľov obsahovalo konkrétne závery vo vzťahu k nemu. Odsúdený X. poukázal tiež na skutočnosť, že jeho vlastné odsúdenie bolo podľa neho do značnej miery založené na dôkazoch poskytnutých spolupracujúcimi spolupáchateľmi. Rozsudky schvaľujúce dohody o vine a treste spolupáchateľov odsúdeného Bc. H. X. obsahovali podrobný skutkový popis nimi spáchaných trestných činov, vrátane roly odsúdeného v nich ako spolupáchateľa, pričom presný skutkový popis nimi spáchaných trestných činov bol zhodný s presným skutkovým popisom trestných činov pripísaných odsúdenému Bc. X.. Odsúdenie spolupáchateľov odsúdeného za tieto trestné činy na základe ich uvedeného popisu, ktorý obsahoval presné skutkové vymedzenie konkrétnej úlohy odsúdeného v nich, tak zasadne mohlo vyvolať pochybnosti o tom, či nedošlo k zaujatému posúdeniu, či on sám spĺňal všetky podmienky potrebné na to, aby bolo možné považovať ho za páchatela predmetného trestného činu. Odsúdený teda namieta okrem porušenia práva odsúdeného na prezumpciu nevinu aj neexistenciu súdneho konania pred nestranným súdom.

Zo spisu som zistil, že pokiaľ ide o spoluobvinených Š. J. a T. P., títo boli pre predmetnú trestnú činnosť odsúdení rozsudkom Okresného súdu Žilina, sp. zn. 28Tk/1/201,7 z 13. júna 2017 (právoplatným toho istého dňa), ktorým bola schválená dohoda o vine a treste uzatvorená medzi prokurátorom Krajskej prokuratúry Žilina a obvinenými, pričom vo veci rozhodol senát Okresného súdu Žilina v rovnakom zložení ako v prípade rozsudku vydanom pod rovnakou spisovou značkou dňa 5. decembra 2019, ktorým bol v spojení s vyššie uvádzaným uznesením Krajského súdu v Trenčíne odsúdený Bc. H. X.. Pokiaľ ide o spoluobvineného O. D.U., tento bol odsúdený rozsudkom Okresného súdu Žilina, sp. zn. 47Tk/2/2018, ktorým bola schválená dohoda o vine a treste uzatvorená medzi prokurátorom Krajskej prokuratúry Žilina a obvineným. Vo veci rozhodoval iný senát Okresného súdu Žilina.

Mám za to, že pokiaľ sa v zmieňovaných odsudzujúcich rozsudkoch uvádza meno ods. H. X. a tiež skutkový popis, vrátane popisu konania menovaného, súd pri týchto rozhodnutiach vychádzal zo znenia skutkov tak, ako ho jednotliví obvinení počas konania o dohode o vine a treste priznali, teda, vrátane konania, ktorým participoval Bc. X. na spáchaní trestnej činnosti. Je síce pravdou, že v skutkoch nie je uvedená obvyklá poznámka, že Bc. X. v tom čase nebol právoplatne za uvedený skutok odsúdený, to však podľa môjho názoru nemá vplyv na porušenie práva na obhajobu. V tejto súvislosti nie je zanedbateľným ani fakt, že Bc. H. X. sa k spáchaniu skutku v prípravnom konaní priznal a na hlavnom pojednávaní uviedol, že skutok ako taký nepopiera, ale namietal výšku spôsobenej škody. Tak v prípravnom konaní ako i v konaní pred súdom boli podľa môjho názoru všetky práva obvineného zachované a konanie spĺňalo všetky atribúty konania pred nestranným súdom, ktorý riadne vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu pre rozhodnutie.

Odsúdený v časti VI. dovolania žiada pri ukladaní trestu zohľadniť poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n) Trestného zákona, ktorú odvodzuje od ním tvrdenej skutočnosti, že z uznesenia o vznesení obvinenia v konaní vedenom na MV SR, PPZ NKA, odbor Stred Banská Bystrica pod sp. zn. PPZ-128/NKA-ST2-2020, zo 14. septembra 2020 vyplýva, že napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti, a tiež touto skutočnosťou odôvodňuje mimoriadne zníženie trestu podľa § 39 ods. 2 písm. e) Trestného zákona (odsúdený sa zvlášť významnou mierou podieľal na objasnení trestného činu korupcie podľa ôsmej hlavy tretieho dielu osobitnej časti Trestného zákona a na zistení a usvedčení jeho páchatela tým, že poskytol v trestnom konaní dôkazy o takom čine). K tomuto uvádzam, že poľahčujúcu okolnosť v zmysle § 36 písm. n) Trestného zákona nie je možné spájať s prípadným napomáhaním obvineného pri objasňovaní inej trestnej činnosti, túto by bolo možné Bc. H. X. priznať len v prípade napomáhania v predmetnej trestnej veci, ktorá je predmetom dovolania. V tomto smere poukazujem na uznesenie Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 3To/64/2020, zo 17. februára 2021, v ktorom sa súd v súvislosti s možným priznaním uvádzanej poľahčujúcej okolnosti vysporiadal už v odvolacom konaní. Priznaniu poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. n) Trestného konania bráni práve fakt, že Bc. X. počas celého konania popieral ustálenie výšky spôsobenej škody, čo v prípade dôvodnosti tejto námietky mohlo mať vplyv na zmenu skutkových okolností prípadu a s tým súvisiacu zmenu právnej kvalifikácie skutku. S týmto konštatovaním sa stotožňujem.

Pokiaľ ide o zákonný dôvod na mimoriadne zníženie trestu podľa § 39 ods. 2 písm. e) Trestného zákona, k tomu uvádzam, že podané dovolanie neobsahuje žiadny dôkaz, ktorý by presvedčivo viedol k záveru, že pri ukladaní trestu by bolo potrebné pristúpiť z vyššie uvedeného dôvodu k mimoriadnemu zníženiu trestu. Navyše k mimoriadnemu zníženiu trestu z uvádzaného dôvodu možno pristúpiť až ak vzhľadom na povahu a závažnosť páchatelom spáchaného trestného činu má súd za to, že účel trestu možno dosiahnuť aj trestom kratšieho trvania. V tomto prípade som nevzhladol ani v tejto časti dôvody dovolania v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného zákona.

Zastávam názor, že dovolací súd by mal dovolanie obvineného Bc. H. X. proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 3To/64/2020-1491, zo 17. februára 2021 a rozsudku Okresného súdu Žilina, sp. zn. 28Tk/1/2017-1365, z 5. decembra 2019 odmietnuť v zmysle § 382 písm. c) Trestného poriadku, pretože je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku".

Na vyjadrenie prokurátora reagoval obvinený nasledovne:

„V súvislosti so zložitou samotného prípadu je podľa nášho názoru okrem iného potrebné uviesť, že nie je ani dostačujúce, aby bolo v danom prípade vyhotovené odborné vyjadrenie, vzhľadom na skutočnosť, že výška škody je a bola veľmi dôležitým elementom pri ukladaní výšky trestu a pri zložitosti prípadu a jeho skutkového stavu mal súd postupovať tak, že mal do konania pribrať a ustanoviť znalca zo zoznamu znalcov, pre vypracovanie znaleckého posudku a nie uspokojiť sa s odborným vyjadrením, ktorý slúži ako podklad pre jednoduchšie prípady, pri ktorých nie sú osobitné problémy ani s právnym hodnotením, no vzhľadom na závažnosť činu mal súd postupovať tak, aby bol riadne zabezpečený spravodlivý proces odsúdeného, a to tým, že v konaní mal byť vyhotovený znalecký posudok na základe príbratia znalca z odboru Kožiarske a kožušnicke výroby, obuv, z odvetvia Usne a výroby z usni do konania. Zabezpečené odborné vyjadrenie z prípravného konania bolo namietané zo strany odsúdeného, pričom súd mal v takom prípade realizovať úkony smerujúce k nespochybniteľnému úkonu, ktorý by preukazoval výšku škody, čo by zabezpečil práve príbratím znalca do konania pre podanie nie odborného vyjadrenia, ale znaleckého posudku, pretože v tomto prípade nie je poskytnutá záruka objektívnosti určenia škody, a to aj z hľadiska porušenia zásady rovnosti strán, čím nebola umožnená už spomínaná procesná obrana odsúdeného. Odsúdený žiadnym spôsobom nepoprel spáchanie skutku ako takeého, taktiež ho aj oľutoval, čo znamená, že spochybnenie vzniknutej škody neznamena popretie a neolutovanie trestného činu, no jediné s čím nesúhlasil, bola práve vyčíslená škoda a jej výška, no v zmysle preukázania výšky škody je potrebné zaoberať sa spravodlivým určením škody vo vzťahu jednak nie len ku poškodenému, ale aj k odsúdenému, nakoľko ide o veľmi dôležitý aspekt trestného konania, na čo by súd mal realizovať všetky potrebné úkony smerujúce k vykonaniu takeého dokazovania vo vzťahu k výške škody, ktorá spôsobom jej preukázania je vo vzťahu k poškodenému a odsúdenému rovnako spravodlivá, čo v danom prípade nebolo naplnené, pričom ide o dôležitý aspekt, ktorým sa má v konečnom dôsledku dosiahnuť spravodlivosť, najmä tým, že bude vyčíslená výška škody nepochybne, vychádzajúc s reálneho stavu, nie z tvrdení, keďže spravodlivosť sa nemá len javiť ako vykonaná, ale ona aj má byť navonok vykonaná, a to okrem iného aj prostredníctvom zásady rovnakého zaobchádzania, teda rovnosti strán konania. V takomto prípade, je možné zhodnotiť, že išlo celkom o nespravodlivé vykonanie dokazovania, resp. práva na spravodlivý proces, ktoré zahŕňa v sebe viacero atribútov, s ktorým sa spája práve aj preukazovanie a popieranie tvrdení, čím sa z hľadiska procesnej stránky odsúdenému neumožnilo brániť v tomto zmysle a preukázať, že výška vyčíslenéj škody nezodpovedá reálnej škode. Súd si vytvoril záver o výške škody len na základe dôkazu zaobstaraného v prípravnom konaní na základe podkladov od poškodeného, čím dospel k predčasnemu vytvoreniu úsudku, keďže nedal možnosť odsúdenému procesne sa brániť, čím je reálne porušené právo na obhajobu a spravodlivý proces. V zmysle uvedeného ide podľa nášho názoru o neúplné zistenie skutkového stavu, vzhľadom na skutočnosť, že dochádza k spochybneniu výšky vyčíslenéj škody, ktorá bola predostrená na základe odborného vyjadrenia zabezpečeným z prípravného konania a nie zo strany súdu na hlavnom pojednávaní, a to formou znaleckého posudku, v rámci ktorého by nedochádzalo k jeho spochybneniu.

Na Okresnom súde Žilina bolo pod sp. zn. 28Tk/2/2018, vedené konanie v trestnej veci v štádiu dokazovania v konaní pred súdom. Zákoným sudcom bola JUDr. Erika Bebčáková. Najvyšší súd Slovenskej republiky vec odňal Okresnému súdu Žilina, sp. zn. 2Ndt/5/2022, a prikázal vec súdu Banská Bystrica. Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že vo svetle objektívneho hľadiska

neustrannosti existujú konkrétne skutočnosti, ktoré odôvodňujú potrebu odňatia vecí Okresnému súdu Žilina a jej prikázanie inému súdu v sústave súdov Slovenskej republiky. Konanie odsúdeného Bc. H. X. voči nestotožnenému sudcovi Okresného súdu Žilina možno považovať za objektívne odôvodnenú obavu, ktorá je spôsobilá vzbudiť pochybnosti o neustrannosti sudcu v očiach strán. V trestnom konaní, sp. zn. 28Tk/I/2017, sa podľa slov odsúdeného Bc. H. X. kladie otázka, či ho mohla súdiť sudkyňa JUDr. Erika Bebčáková, ale v iných trestných konaniach nie, či nebola v pôvodnom konaní, sp. zn. 28Tk/I/2017, obava o neustrannosti sudcu. Existuje pochybnosť, že či v pôvodnom konaní bola vec prejednaná na zákonnom a nezávislom súde. Je preto rozporujúce, prečo súd nepripustil kontrolné znalecké dokazovanie, keďže v obdobnom prípade, dokonca pred rovnakým súdom bol takýto postup povolený, no v prípade odsúdeného Bc. H. X., bol obdobný postup zamietnutý, čím mu porušili základné právo na obhajobu. Znalčka Ing. Eva Adámiková z odboru Účtovníctva a daňovníctvo, Kontroling vypracovala na podnet vyjadrenie k možnosti vypracovania znaleckého posudku z predložených dokladov. Na vypracovanie žiadala doplniť ďalšie nevyhnutné podklady, ktoré sa nenachádzali v spise. Nakoľko sa jedná o trestnú vec bez podrobného preskúmania všetkých žiadaných podkladov, by neboli výsledky znaleckého skúmania objektívne, lebo znalecký posudok musí byť preukázateľný a musí zohľadňovať všetky špecifiká analyzovanej problematiky, ktorej sa týka. Znalčka Ing. Gabriela Štrbáňová z odboru Ekonomika a manažment vypracovala stanovisko k vypracovaniu znaleckého posudku, pričom sa vyjadrila, že znalecký posudok nie je možné vypracovať z toho dôvodu, že neboli predložené požadované listiny. Na základe uvedeného je zrejmé, že jestvujú odôvodnené pochybnosti o správnosti Odborného vyjadrenia č. 486/2016 znalkyne Ing. Yvety Valentovej, preto považujeme za opodstatnené vysloviť porušenie zákona, keďže súd odsúdil odsúdeného Bc. H. X. na tak vysoký trest odňatia slobody len na základe takého odborného vyjadrenia, ktoré bolo vypracované na základe poskytnutých listín zo strany poškodeného, ktoré ani vo vzťahu k objednávke od spoločnosti H. a akejkolvek platnej zmluvy nepredstavuje dôveryhodné a vierohodné čísla.

Prokurátor sa stotožnil s námietkou odsúdeného vo vzťahu k rozhodnutiu Krajského súdu v Trenčíne týkajúcej sa toho, že pri svojom rozhodovaní nezrušil aj výrok o treste uloženom rozsudkom Špecializovaného trestného súdu, sp. zn. PK-2T/26/2020-4902, zo 4. decembra 2020. Prokurátor sa stotožnil s argumentáciou odsúdeného, že napadnutým rozhodnutím Krajského súdu v Trenčíne mal byť zrušený výrok o treste uloženom vyššie uvedeným rozsudkom Špecializovaného trestného súdu. No uviedol, že táto skutočnosť však nezakladá dôvod dovolania v zmysle ustanovenia § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku.

V zmysle vyjadrenia prokurátora, ktorým uviedol, ako je vyššie uvedené, že hore uvedené nezakladá dôvod dovolania, v rámci tohto bodu rozširujeme dovolací dôvod, i keď aj ten je predmetom dovolania, resp. tvorí dovolací dôvod podaného dovolania, uvádzame, že v tomto bode špecifikujeme spojitost' dovolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) a písm. h) Trestného poriadku, ktoré spoločne tvoria podklad a zároveň opodstatnenosť a odôvodnenosť, ktorým je potrebné sa zaoberať. Podstata spočíva práve vtom, že v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dochádza v zmysle Trestného poriadku k nesprávnemu použitiu hmotnoprávneho ustanovenia, ktoré sa spája práve s Trestným zákonom, konkrétne s ustanovením § 42 ods. 1 Trestného zákona, ktorý jasne, zrozumiteľne a explicitne hovorí to tom, že „ak súd odsudzuje páchatel'a za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, uloží mu súhrnný trest podľa zásad na uloženie úhrnného trestu", čo v danom prípade nebolo dodržané a došlo k porušeniu hmotnoprávneho ustanovenia vo vzťahu k procesným záležitostiam súdu a rozhodovania o treste odsúdeného, čo spravodlivosť a zákonnosť nepredstavuje a čo sa v spojitosti už s uvedeným ustanovením § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku stáva dovolacím dôvodom, vzhľadom k tomu, že v zmysle porušenia uvedeného hmotnoprávneho ustanovenia došlo aj k nesprávnemu uloženiu výšky trestnej sadzby".

K dovolaniu obvineného sa vyjadrila poškodená strana:

„Odsúdený prostredníctvom svojho právneho zástupcu vo svojom dovolaní napáda výšku spôsobenej škody. Spoločnosť U. si vyčíslila výšku škody na základe vyhotovených paletových listov. Každý kartón pripravený na expedíciu má vyhotovený paletový lístok, ktorý je zároveň podkladom ku fakturácii za poskytnuté služby. Tieto služby následne spoločnosť U. fakturuje spoločnosti U.. Po krádeži došlo k

súpisu baliacich listov, ktoré boli aj predložené do spisu a doplnené fotodokumentáciou balených klokaních koží. Suma uvedená na faktúre 38,37 EUR/m², je hodnota klokanej kože za 1/m² bez úpravy, je to cena, ktorú stojí spoločnosť U. klokania koža. Suma 49,10 EUR/1m², ktorú si vyčísli spoločnosť U. a uplatnila spoločnosť U. v poisťovni Allianz, predstavuje predajnú cenu, za ktorú spoločnosť H. kupuje vypracované klokanie kože od spoločnosti U., ktorá bola v tom čase vlastníkom koží a zahŕňa aj zisk spoločnosti. Spoločnosť H. je jediným zákazníkom, ktorý nakupuje klokanie kože od spoločnosti U.. Odsúdený žiadal súd, aby súd pripustil vykonanie znaleckého dokazovania to znalcom z odboru ekonómia a manažment. V rozsudku však súd konštatoval, že otázka určenia škody, je otázkou právnou a žiadny znalec z odboru ekonómia právne hodnotenie v celej veci nemôže nejako ovplyvniť, pričom podľa názoru súdu odborné vyjadrenie a predložené listinné dôkazy v dostatočnom rozsahu preukázali výšku spôsobenej škody. Poškodená spoločnosť U. v celom súdnom konaní podrobne a riadne opísala nielen spôsob akým boli kože balené, ale aj množstvo koží, ktoré bolo uvedené na paletových lístkoch, pretože odcudzené boli kože už hotové, pripravené na expedíciu, zabalené v kartónoch a baloch. Odcudzených bolo celkovo 6 677 ks klokaních koží v cene 49,10 EUR/m² vo výmere 3 959,26 m². Uvedené množstvo koží vyplýva aj z predložených listinných dôkazov a z účtovných dokladov .

Podľa § 124 ods. 1 Trestného zákona, škodou sa na účely zákona rozumie ujma na majetku alebo reálny úbytok na majetku alebo na právach alebo jeho iná ujma, ktorá je príčinnej súvislosti s trestným činom, bez ohľadu na to, či ide o škodu na veci alebo na právach. Škodou sa na účely zákona rozumie aj získanie prospechu v príčinnej súvislosti s trestným činom. Škodou je aj ujma na zisku, na ktorý by poškodený inak vzhľadom na okolnosti a svoje pomery mal nárok, alebo ktorý by mohol odôvodnene dosiahnuť.

V súdnom konaní bolo predložené odborné vyjadrenie 486/2016, a to znalkyňou Ing. Ivetou Valentovou, ktorá bola aj vypočutá na hlavnom pojednávaní. Znalkyňa vo svojom vyjadrení aj v odbornom vyjadrení akceptovala cenu v zhode s priloženou faktúrou spol. U. vo výške 194 399,60 EUR. Spoločnosť U. S. O. spol. s r. o., si v trestnom konaní ako poškodená právnická osoba riadne vyčísli škodu, ktorá jej vznikla krádežou koží dňa 17. augusta 2012 v celkovej výške 194 399,66 EUR, pričom pri vyčíslení výšky škody vychádzala z podkladov od spoločnosti U. V. T., ktorá bola v tom čase vlastníkom koží. Vyčíslenie škody bolo zdokladované v súdnom konaní a súd ani poisťovňa Allianz toto vyčíslenie počas celého súdneho konania nespochybnili. Obžalovaný počas celého súdneho konanie nerozporoval objem ukradnutého tovaru. Súd hodnotil dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu, jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Z vykonaného dokazovania možno jednoznačne ustáliť, že odsúdený sa dopustil trestného činu tak, ako je uvedené v skutkovej vete rozsudku.

Ako poškodený v súdnom konaní preto žiadame, aby dovolací súd dovolanie odsúdeného v celom rozsahu zamietol".

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], osobou oprávnenou na jeho podanie [§ 369 ods. 2 písm. b) v spojení s § 372 ods. 1 veta druhá Trestného poriadku], prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na príslušnom súde (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné pre zistenie splnenia dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. e) a písm. i) Trestného poriadku.

Najvyšší súd poznamenáva, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, pričom nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené na nápravu akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych - procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

V porovnaní s dôvodmi odvolania, sú dovolacie dôvody koncipované podstatne užšie. Je tomu tak z dôvodu, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Právoplatnosť súdneho rozhodnutia v sebe poníma jeho faktickú nezmeniteľnosť (formálna právoplatnosť) a záväznosť (materiálna právoplatnosť). Preto sú možnosti podania dovolania - vrátane dovolacích dôvodov - striktné obmedzené, aby sa potenciálne „širokým“ uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala v rámci konania pred dovolacím súdom ďalšia riadna opravná inštanca a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie odvolanie“.

Z ustanovenia § 385 ods. 1 Trestného poriadku vyplýva, že dovolací súd je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené. Viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku. Podstatné sú teda vecné argumenty uplatnené dovolateľom a nie ich subsumpcia (podradenie) pod konkrétne ustanovenia § 371 Trestného poriadku (R 120/2012).

Dovolacia argumentácia obvineného, ktorú podradil pod dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. b) a písm. e) Trestného poriadku je obsahovo zhodná a spočíva zjednodušene v tom, že vo veci nemal rozhodovať senát Okresného súdu Žilina, ktorý rozhodol v iných veciach o schválení dohody o vine a treste ďalších obvinených, pričom v schvaľujúcom rozsudku figuroval aj on, pretože sudcovia rozhodujúceho senátu neboli nestranní a poukázal na rozhodnutie ESLP vo veci Mucha proti Slovenskej republike. Takáto argumentácia zodpovedá len jednému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku, ktorý je v takýchto prípadoch vo vzťahu špeciality k dovolaciemu dôvodu podľa písm. b) označeného paragrafu.

Pokiaľ obvinený v dovolaní argumentoval naplnením dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. g) Trestného poriadku s poukazom na to, že súdy odmietli vykonať ním navrhnuté dôkazy, najvyšší súd poznamenáva, že v dovolacom konaní platí princíp špeciality dovolacích dôvodov, a preto nemôže jedna a tá istá okolnosť naplňať viaceré dovolacie dôvody. Dovolacia argumentáciu obvineného o nevykonaní ním navrhnutých dôkazov spadá pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku a len za istých okolností pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. K tomu najvyšší súd uvádza.

Rozhodnutie súdu o odmietnutí návrhov na doplnenie dokazovania môže za istých okolností predstavovať porušenie práva na obhajobu - § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Stane sa tak vtedy, ak súd nevysvetlí - neodôvodní v uznesení o odmietnutí návrhov na doplnenie dokazovania podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku (ktoré uznesenie sa len vyhlási a zaznamená do zápisnice o hlavnom pojednávaní alebo verejnom zasadnutí a písomne nevyhotovuje), resp. minimálne v odsudzujúcom rozsudku v zmysle § 168 ods. 1 druhá veta Trestného poriadku zrozumiteľným, úplným a presvedčivým spôsobom nadbytočnosť a nepotrebnosť doplnenia dokazovania a zároveň existujú ďalšie skutočnosti naznačujúce, že celé konanie bolo vedené neobjektívne a zjavne nerešpektovalo pravidlá spravodlivého procesu.

Najvyšší súd doplnia, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku - „rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom“ a jeho zrkadlové znenie - „rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré boli súdom vykonané nezákonným spôsobom“, nemožno vykladať v rozpore s jeho logickým i materiálnym významom a účelom (je založené na dôkazoch) tak, že pôjde o prípady, keď súd dôkaz nevykonával. Súd nie je povinný vykonať dôkazy, ktoré strany nenavrhli a tiež nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale súd ich nepovažuje za rozhodné a dôležité pre spravodlivé rozhodnutie (§ 272 ods. 3 Trestného poriadku, § 2 ods. 10 Trestného poriadku, § 2 ods. 11 Trestného poriadku) a napokon súd nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale „neskoro“ (§ 240 ods. 3 druhá veta Trestného poriadku), alebo neprejavili reálnu snahu o ich vykonanie (§ 240 ods. 4 tretia veta Trestného poriadku).

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku môže byť naplnený len vtedy, ak súd vykonal dôkazy nezákonným spôsobom tzn., že pri ich vykonávaní (ale aj získaní v prípravnom konaní) bol porušený zákon. Preto platí, že nevykonanie dôkazu súdom, nie je možné považovať za okolnosť odôvodňujúcu existenciu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, nakoľko iba opačný postup súdu - vykonanie dôkazu nezákonným spôsobom môže naplniť dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

Nevykonanie (arbitrárne), pre spravodlivé rozhodnutie známeho a dôležitého, významného či rozhodného dôkazu súdom, môže však byť dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku, pretože posúdenie rozsahu (ne)vykonaných dôkazov je otázkou skutkovou a nie právnou. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne i hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie. S ohľadom na to nemôže argumentácia dovolateľa, ktorým nie je minister spravodlivosti, o nevykonaní navrhnutého dôkazu súdom (o odmietnutí vykonania, ktorého bolo rozhodnuté podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku a rozhodnutie o tom bolo riadne odôvodnené minimálne v rozsudku v zmysle § 168 ods. 1 druhá veta Trestného poriadku) zodpovedať dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Vyššie uvedený záver v plnom rozsahu zodpovedá doterajšej aplikačnej praxi i judikatúre Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu dovolacieho o nemožnosti preskúmavania správnosti a úplnosti skutkových zistení súdmi v pôvodnom konaní, s výnimkou prieskumu ich rozhodnutí uvedeným spôsobom z podnetu dovolania podaného ministrom spravodlivosti podľa § 371 odsek 3 Trestného poriadku.

Pokiaľ tak neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení súdmi v pôvodnom konaní dovolací súd nemôže preskúmať v rámci dovolateľom (obvineným alebo generálnym prokurátorom) uplatneného dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 odsek 1 písmeno i) Trestného poriadku, nemožno takéto „skutkové“ preskúmanie rozhodnutí súdov v pôvodnom konaní dosiahnuť (a vo svojej podstate obchádzať) prostredníctvom uplatnenia dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 odsek 1 písmeno c) Trestného poriadku, konkrétne uplatnením dovolacej námietky spočívajúcej v tom, že v pôvodnom konaní nebol vykonaný konkrétny dôkaz, ktorý však podľa subjektívneho hodnotenia dovolateľa vzhľadom na jeho význam (dôležitosť) vykonaný byť mal (s argumentom, že preto bolo chybou jeho odmietnutie postupom podľa § 272 odsek 3 Trestného poriadku).

Posúdenie dôležitosti (významu) konkrétneho dôkazu totiž nie je možné bez komplexného vyhodnotenia dôkazného stavu na podklade rozsahu a kvality procesu dokazovania vykonaného súdmi v pôvodnom konaní, ktorého výsledkom je nimi zistený skutkový stav, v konečnom dôsledku odzrkadlený v tzv. skutkovej vete výroku o vine obvineného.

Záver o dôležitosti (významu) takého dôkazu preto logicky nie je možný bez primárneho posúdenia otázky náležité zisteného skutkového stavu v zmysle § 2 odsek 10 Trestného poriadku, ktorý je zase výsledkom procesu hodnotenia dôkazov podľa kritérií upravených v § 2 odsek 12 Trestného poriadku, z ktorého obsahu je navyše nepochybné, že žiadny dôkaz v trestnom konaní nemožno posudzovať izolovane od iných, v danej veci zabezpečených, resp. vykonaných dôkazov.

Vyššie uvedený záver tak zohľadňuje systematickú prepojenosť jednotlivých dovolacích dôvodov upravených v § 371 odsek 1 Trestného poriadku, ich vzájomné vzťahy a obsahovú nadväznosť medzi dovolacími dôvodmi upravenými v tomto ustanovení pod písmenami c) a i) a na vetu za bodkočiarkou v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku a tohto vzťahu vyplýva logicky nadväzujúci ako jediný možný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

V predmetnej veci takýto stav nenastal, pretože okresný súd rozhodol o odmietnutí navrhovaných dôkazov na hlavnom pojednávaní konanom 24. januára 2019 (č. l. 1184) a s touto otázkou sa náležite vysporiadal na stranách 14 - 17 svojho rozsudku. Tak isto sa tejto, otázke venoval aj krajský súd na

stranách 14 -15 uznesenia. Nemožno teda tvrdiť, že by obvinený nevedel prečo súdy nevykonali ním navrhnuté dôkazy a ani to, že by súdy nižších stupňov nevenovali náležitú pozornosť jeho návrhom na doplnenie dokazovania.

Preto nemožno konštatovať naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c), resp. g) Trestného poriadku. Najvyšší súd opakuje, že otázkou, či mali byť vykonané ešte nejaké dôkazy by sa mohol zaoberať len vtedy, ak by dovolanie podal minister spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

Pokiaľ obvinený v dovolaní poukazuje na to, že mu neboli priznané poľahčujúce okolnosti a že súdy mali použiť pri ukladaní trestu zmierňovacie ustanovenie § 39 ods. 2 písm. e) Trestného zákona najvyšší súd uvádza.

Najvyšší súd sa obdobnou námietkou už v minulosti zaoberal a v kontexte vlastnej zjednocujúcej činnosti, pričom prijal R 5/2011, podľa ktorého

Hmotnoprávne ustanovenie § 39 Trestného zákona o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody svojou povahou a významom sa primkyna ku všeobecným hľadiskám stanoveným pre voľbu druhu trestu a jeho výmery v § 34 ods. 1, ods. 3, ods. 4 Trestného zákona a nasl. a na rozdiel od ustanovení § 41, § 42 (o ukladaní úhrnného, spoločného a súhrnného trestu) alebo ustanovenia § 47 ods. 2 Trestného zákona, ktoré sú taktiež hmotnoprávne, ale kogentnej povahy, ho nemožno podriaďiť pod „nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia“, zakladajúce dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Pokiaľ nejde o situáciu, keď výrok o treste nemôže obstať v dôsledku toho, že je chybný výrok o vine, možno výrok o treste napadnúť z hmotnoprávnej pozície zásadne len prostredníctvom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku.

Vzájomný vzťah dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku a § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku je taký, že prvý z nich je všeobecným hmotnoprávnym dôvodom a druhý špeciálnym hmotnoprávnym dôvodom vzťahujúcim sa k výroku o treste. Z logiky tohto vzťahu potom vyplýva, že samotný výrok o treste okrem prípadov nesprávnej aplikácie ustanovení kogentnej povahy viažucej sa k rozhodovaniu o treste môže byť napadnutý prostredníctvom nie všeobecného, ale len prostredníctvom špeciálneho dovolacieho dôvodu, ktorý sa viaže k takému výroku.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku (a ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku) nie je naplnený tým, že obvinenému nebol uložený trest za použitia § 39 Trestného zákona v dôsledku čoho uložený trest má byť neprimeraný, lebo pokiaľ súd nevyužil moderačné oprávnenie podľa uvedených ustanovení a trest vymeral v rámci nezniženej trestnej sadzby, nemožno tvrdiť, že trest bol uložený mimo trestnú sadzbu stanovenú Trestným zákonom za trestný čin, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného. Nepoužitie ustanovenia § 39 Trestného zákona nezakladá žiadny dovolací dôvod.

Následne najvyšší súd prijal judikát R 51/2014, podľa ktorého

Pokiaľ námietka nepoužitia ustanovenia § 39 Trestného zákona nezakladá žiaden z dôvodov dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, námietka nesprávneho použitia ustanovenia § 39 Trestného zákona a výmera trestu pod dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby obsahovo napĺňa dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku, ak použitie § 39 ods. 1 Trestného zákona a zníženie trestu pod dolnú hranicu trestu ustanoveného týmto zákonom nie je opreté o žiadnu skutočnosť, ktorá by zákonný dôvod pre takýto postup zakladala.

Z uvedených rozhodnutí najvyššieho súdu je zrejmé, že nepoužitie ustanovenia § 39 Trestného zákona nepredstavuje žiadny dovolací dôvod, pretože obvinený na jeho použitie nemá právny nárok a súdy nie sú povinné zmierňovať tresty podľa vôle obvineného. Preto najvyšší súd neprijal argumenty dovolateľa ohľadom nepoužitia § 39 Trestného zákona.

Podľa R 18/2015 otázka zisťovania, resp. zhodnotenia (ne) existencie poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností je otázkou skutkovou, ktorá je vylúčená z preskúmania dovolacím súdom v prípade, ak tento koná na podklade dovolania podaného obvineným podľa § 371 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku. Opak by platil v prípade, ak by súd vo výroku dovolaním napadnutého rozhodnutia síce konštatoval danosť niektoz z týchto okolností, avšak v rozpore s týmto záverom by ju nevzal do úvahy pri ukladaní trestu (pri úprave výmery trestnej sadzby podľa § 38 ods. 2 až 4 Trestného zákona). Len v takom prípade (a za súčasného splnenia podmienky podľa § 371 ods. 5 Trestného poriadku) by označené pochybenie mohlo zakladať naplnenie dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku (nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia - vid' R 18/2015). Takáto situácia v posudzovanom prípade nenastala.

Z vyššie citovaného R 18/2015 vyplýva, že dovolací súd nemôže zasahovať do právoplatného rozsudku súdu nižšieho stupňa, pokiaľ ten pri určení druhu trestu a jeho výmery riadne zohľadní ustálený pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich a priťažujúcich okolností a rozhodne v súlade s § 38 ods. 2 Trestného zákona.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku ako ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku totiž nie sú naplnené tým, že obvinenému bol uložený trest v ním subjektívne pociťovanej neprimeranej výške. Preto najvyšší súd neprijal argumenty dovolateľa ohľadom nepriznania poľahčujúcich okolností.

+ + +

Dovolanie obvineného je opodstatnené, pretože boli splnené dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. e) a písm. i) Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku:

Podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak vo veci konal, alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania.

Rozsudok Okresného súdu Žilina, sp. zn. 28Tk/1/2017, z 5. decembra 2019 (napadnutý dovolaním obvineného Bc. H. X.) bol vydaný senátom v zložení, predsedníčka JUDr. Erika Bebčáková a prísediace Anna Vrabcová a Dana Hložná. Tento rozsudok bol vydaný senátom, ktorý mal byť, s ohľadom na nižšie uvedené, z konania vylúčený.

Senát Okresného súdu Žilina v tom istom zložení, rozsudkom, sp. zn. 28Tk/1/2017, z 13. júna 2017 uznal za vinných a uložil tresty obvineným Š. J. a T. P., pre totožný skutok, pre ktorý bol odsúdený Bc. H. X. rozsudkom Okresného súdu Žilina, sp. zn. 28Tk/1/2017, z 5. decembra 2019. Z rozsudku Okresného súdu Žilina z 13. júna 2017 nevyplýva - súd zreteľne nevysvetlil, že by obvinený Bc. H. X. - bol vo vzťahu k obvineným Š. J. a T. P. a ďalším obvineným len údajným členom organizovanej skupiny, - že je stíhaný v samostatnom konaní a jeho vina nebola doposiaľ právoplatne preukázaná.

Vývstáva tak objektívne opodstatnená pochybnosť o nestrannosti členov senátu okresného súdu v zložení - predsedníčka JUDr. Erika Bebčáková a prísediace Anna Vrabcová a Dana Hložná v časovo neskoršom konaní - v teraz prejednávanej veci. Došlo tak k porušeniu zásady prezumpcie neviny a práva obvineného Bc. H. X. na nestranný súd, a tak k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku.

V dôsledku toho bude nevyhnutné, aby táto vec bola po zrušení najvyšším súdom opätovne prejednaná od začiatku Okresným súdom Žilina, ale iným senátom. Na konaní a rozhodovaní sa nemôžu zúčastniť JUDr. Erika Bebčáková, Anna Vrabcová a Dana Hložná. Na konaní a rozhodovaní sa nemôžu zúčastniť

ani JUDr. Silvia Hrnčiariková, Ivan Pagáč a Jozef Radena, ktorí vydaním rozsudku Okresného súdu Žilina, sp. zn. 47Tk/2/2018, z 29. apríla 2017, pre totožný skutok (za ktorý bol neskôr odsúdený obv. Bc. H. X.) uznali za vinného a uložili trest obvinenému O.U. a nevysvetlili a z ich rozsudku taktiež nevyplýva, že by obvinený Bc. H. X.

- bol vo vzťahu k obvinenému O. D. a ďalším obvineným len údajným členom organizovanej skupiny,
- že je stíhaný v samostatnom konaní a jeho vina nebola právoplatne preukázaná.

Aj tento senát tak porušil prezumpciu nevinoty obvineného Bc. H. X. a preto je z ďalšieho konania vylúčený.

Najvyšší súd na vysvetlenie uvádza a s poukazom na rozhodnutie ESLP Mucha proti Slovenskej republike, z 25. novembra 2021, č. 63703/19, ktorý rozhodol o tom, že došlo k porušeniu článku 6 ods. 1 Dohovoru konštatuje, že uvedené je možné aplikovať aj na toto trestné konanie.

ESLP v označenej veci vyslovil okrem iného nasledovné:

Konanie vo vzťahu k 8 spolupáchateľom sťažovateľa bolo ukončené rozsudkom Špecializovaného trestného súdu z 19. decembra 2012 a dvoma samostatnými rozsudkami tohto súdu zo 7. marca 2013. Všetky tieto konania boli vedené pred konaním vo vzťahu k sťažovateľovi a všetky tri vyššie uvedené rozsudky boli vydané tým istým trojčlenným senátom Špecializovaného trestného súdu, ktorého členmi boli traja sudcovia z povolania.

Povaha rozsudkov bola taká, že po schválení dohôd o vine a treste uzatvorených medzi vyššie zmienenými spolupáchateľmi a prokurátorom ich Špecializovaný trestný súd uznal za vinných v zmysle dohody a odsúdil ich na rôzne tresty odňatia slobody. Výroková časť týchto rozsudkov je formulovaná rovnakým štýlom ako bežné odsudzujúce rozsudky, v ktorých súd uzná obvineného za vinného zo spáchania trestného činu na základe presne skutkovo vymedzeného konania (alebo opomenutia konania) a uloží mu trest. Presné skutkové vymedzenie tohto konania alebo opomenutia konania (skutková veta) je uvedené vo výroku rozsudku.

V predmetnej veci skutková veta niektorých trestných činov pripisovaných spolupáchateľom sťažovateľa odkazovala na sťažovateľa, ktorý bol identifikovaný svojimi iniciálkami a v niektorých prípadoch i prezývkou. Vo vzťahu k jednému z rozsudkov zo 7. marca 2013 vláda predložila aj text dohôd o vine a treste, ktoré tvorili základ tohto rozsudku a v ktorých je sťažovateľ identifikovaný celým menom. S výnimkou spôsobu, akým je v nich identifikovaný, sú však zmienky o sťažovateľovi v týchto dohodách totožné s tými, ktoré sú uvedené v rozsudku, ktorým boli dohody schválené.

Námietky sťažovateľa týkajúce sa údajného nedostatku neustrannosti a porušenia princípu prezumpcie nevinoty boli zamietnuté s poukazom na zjednocujúce stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu, v ktorom bolo okrem iného konštatované, že súd, ktorý schválil dohodu o vine a treste, nevykonal a nehodnotil žiadne dôkazy a rozhodol len o predložennom skutku, právnej kvalifikácii a primeranosti uloženého trestu. Tento rozsudok (ktorým bola schválená dohoda o vine a treste, pozn.) bol záväzný iba pre obvinenú osobu (pre nikoho iného) a tento súd nemal priestor na to, aby si vytvoril úsudok vo vzťahu k inej osobe bez preskúmania relevantných dôkazov.

Sťažovateľ namietal, že mu bolo odopreté (i) prejednanie neustranným súdom a (ii) ochrana jeho práva byť považovaný za nevinného, kým jeho vina nie je preukázaná zákonným spôsobom, v zmysle článku 6 ods. 1, ods. 2 Dohovoru.

Prípustnosť

ESLP konštatoval, že sťažnosť nie je zjavne nepodložená ani neprípustná z iných dôvodov uvedených v článku 35 Dohovoru a z tohto dôvodu ju vyhlásil za prípustnú.

Meritum

1. Argumenty strán

(a) Sťažovateľ

Sťažovateľ poukázal na skutočnosť, že on i jeho údajní spolupáchatelia boli odsúdení súdom s rovnakým zložením (t. j. tým istým senátom toho istého súdu zloženým z rovnakých sudcov). Bez ohľadu na to, či ho označovali iniciálami alebo celým menom, príslušný senát si bol vedomý jeho totožnosti a znenie odsudzujúcich rozsudkov jeho údajných spolupáchateľov obsahovalo konkrétne závery týkajúce sa jeho

osoby - tak vo vzťahu k jeho údajnému postaveniu v rámci zločineckej skupiny, ako aj jeho údajnej účasti na predmetných trestných činoch. Pri usvedčovaní údajných spolupáchateľov sa senát zaoberal jeho údajným postavením a konaním vo vzťahu k skutkovým podstatám trestných činov, za ktoré bol stíhaný a napokon i odsúdený.

Je pravdou, že sťažovateľovu vec preskúmali aj sudy vyššieho stupňa, avšak žiaden z nich nevykonal nápravu. Otázka prezumpcie neviny bola spojená s otázkou nestrannosti. Vzhľadom na to, že z rozsudkov jeho údajných spolupáchateľov jasne nevyplývalo, že je stíhaný samostatne a že jeho vina nebola právoplatne preukázaná, sťažovateľ mal objektívne opodstatnené pochybnosti o nestrannosti súdu, ktorý ho následne uznal za vinného.

(b) Vláda

Vláda argumentovala tým, že úlohou ESLP nie preskúmať platné právo a prax in abstracto. Vec sa týkala objektívneho testu nestrannosti, v súvislosti s ktorým skutočnosť, že prvostupňový súd, ktorý odsúdil sťažovateľa, už predtým odsúdil jeho spolupáchateľov na základe dohôd o vine a treste (ktoré poukazovali na jeho účasť na predmetných trestných činoch), ako taká nepredstavovala žiadnu spornú otázku v zmysle Dohovoru.

Súd prejednávajúci dohodu o vine a treste skúmal výlučne zákonnosť a spravodlivosť tejto dohody, pričom nezohľadňoval prípadnú trestnú zodpovednosť tretích osôb. Uvedené bolo jasne stanovené v zjednocujúcom stanovisku z 5. apríla 2017 a zohľadnené v zmene Trestného poriadku, ktorý nadobudol účinnosť 1. januára 2019.

Námietky sťažovateľa boli abstraktné a neobsahovali žiadny poukaz na to, že by prvostupňový súd urobil nejakú chybu. V každom prípade bol jeho rozsudok preskúmaný odvolacím súdom, kasačným súdom a v konečnom dôsledku i ústavným súdom, o ktorých nestrannosti nebolo pochyb. Celkovo bol sťažovateľovi poskytnutý plnohodnotný súdny proces so všetkými sprievodnými zárukami spravodlivosti, ktoré ani sám sťažovateľ nenamietal.

Vo vzťahu k otázke prezumpcie neviny vláda uviedla, že odsúdenie sťažovateľa nebolo založené na odsúdeniach jeho spoluobvinených, ale na komplexnom dokazovaní, ktoré bolo preskúmané a posúdené spôsobom, ktorý sa nejavil ako svojvoľný. Podľa Dohovoru (a v širšom meradle aj v rámci európskeho právneho priestoru) bolo možné v zložitých trestných konaniach odkázať na účasť tretích osôb, ktoré mali byť súdene samostatne, na trestnom čine. Tieto odkazy musia zostať v rámci určitého rozmedzia - ako je napríklad uvedené v prípadoch Bauras proti Litve z 31. októbra 2017, č. 56795/13 a Meng proti Nemecku zo 16. februára 2021, č. 1128/17 - pričom v tejto veci tak i ostali.

Konkrétne sťažovateľ a jeho spolupáchatelia boli odsúdení za trestné činy so zložitým pozadím organizovaného zločinu, ktoré spáchali spoločne. Bolo preto len logické identifikovať jeho úlohy v týchto trestných činoch, hoci tieto trestné činy boli prisudzované výlučne jeho spolupáchateľom. Skutkové vymedzenie trestných činov spáchaných jeho spolupáchateľmi uvedené v ich odsudzujúcich rozsudkoch neobsahovalo nič nadbytočné, čo by sa ho týkalo. Z dôvodu rešpektovania princípu prezumpcie neviny sa v týchto rozsudkoch celým menom uvádzali len tí, ktorí sú, alebo už boli odsúdení. Sťažovateľ teda bol označený iba svojimi iniciálami a prezývkou. Aj keď dohody o vine a treste predložené ESLP sťažovateľa identifikovali celým menom, bolo zrejmé, že akékoľvek posúdenie v nich sa týkalo iba strán týchto dohôd. Predchádzajúce odkazy na sťažovateľa teda žiadnym spôsobom neovplyvnili rozhodnutie, ktoré sa ho týkalo.

2. Posúdenie veci ESLP

ESLP poznamenal, že v tomto prípade boli predložené dve vzájomne prepojené námietky - námietka vo vzťahu k údajnej absencii konania pred nestranným súdom a námietka vo vzťahu k údajnému porušeniu princípu prezumpcie neviny. Sťažovateľove námietky vychádzajú z toho, že bol súdený a odsúdený tým istým senátom prvostupňového súdu, ktorý v minulosti odsúdil jeho spolupáchateľov za trestné činy spáchané spoločne so sťažovateľom a že tieto skutky definoval spôsobom, z ktorého bolo zrejmé, že sa na nich sťažovateľ taktiež podieľal. Pokiaľ teda námietka týkajúca sa vplyvu rozsudkov vydaných proti spolupáchateľom sťažovateľa na jeho vlastný proces bola podaná na základe článku 6 ods. 2 Dohovoru, týka sa v podstate tej istej základnej otázky. Vzhľadom na osobitné okolnosti prípadu ESLP posudzoval túto otázku v súvislosti s otázkou nestrannosti súdu v zmysle článku 6 ods. 1 Dohovoru. Pri tomto posudzovaní zohľadnil podľa potreby aspekty prezumpcie neviny sťažovateľa.

Všeobecné princípy nestrannosti, ako aj zásady týkajúce sa nestrannosti v súvislosti s účasťou sudcu na predchádzajúcich rozhodnutiach v tej istej veci boli zhrnuté v rozhodnutí ESLP vo veci Meng proti

Nemecku zo 16. februára 2021, č. 1128/17, body 42-52. Z týchto zásad týkajúcich sa nestrannosti v rámci objektívneho testu nestrannosti ESLP vo vzťahu k tejto veci považoval za obzvlášť dôležité nasledovné (Meng proti Nemecku zo 16. februára 2021, č. 1128/17, body 46-48, s ďalšími odkazmi):

- v prípade orgánu, ktorý zasadá v senáte, objektívny test znamená zistenie, či okrem osobného správania sa niektorého z členov tohto orgánu existujú zistiteľné skutočnosti, ktoré môžu vyvolávať pochybnosti o nestrannosti. V tomto ohľade môže byť do určitej miery dôležité aj zdanie. Pri rozhodovaní o tom, či v danom prípade existuje legitímny dôvod obávať sa, že určitý orgán nie je nestranný, je dôležité, ale nie rozhodujúce stanovisko tých, ktorí tvrdia, že nestranný nie je. Rozhodujúce je, či takúto obavu možno považovať za objektívne opodstatnenú,

- samotná skutočnosť, že sudca už predtým rozhodoval o rovnakom trestnom čine, nemôže sama osebe odôvodňovať obavu z jeho nestrannosti. Rovnako samotná skutočnosť, že rozhodoval v obdobných, ale nesúvisiacich trestných veciach alebo že rozhodoval o spoluobvinenom v samostatnom trestnom konaní, sama osebe nepostačuje na spochybnenie nezaujatosti tohto sudcu v neskoršom prípade,

- otázka nestrannosti sudcu však vyvstáva vtedy, keď už skorší rozsudok obsahuje podrobné hodnotenie úlohy osoby, ktorá bola súdená neskôr, pri trestnej činnosti páchanej viacerými osobami, najmä vtedy, ak skorší rozsudok obsahuje konkrétnu kategorizáciu účasti sťažovateľa, alebo musí byť zrejmé, že súdená osoba následne splnila všetky kritériá potrebné na spáchanie trestného činu. Vzhľadom na okolnosti konkrétneho prípadu možno tieto prvky považovať za prejudikovanie otázky viny obvineného v neskoršom konaní, teda môžu viesť k objektívne odôvodneným pochybnostiam, že vnútroštátny súd má predpojatý názor na meritum prípadu osoby, ktorá bude neskôr súdená, na začiatku jej súdneho konania. Vo vzťahu k predmetnej veci ESLP uviedol, že sťažovateľ bol odsúdený tým istým senátom prvostupňového súdu, ktorý v minulosti odsúdil jeho spolupáchateľov za trestné činy spáchané spoločne s ním a že pri vymedzení týchto skutkov prvostupňový súd poukázal aj na účasť sťažovateľa na nich.

Hoci ide o dôležité prvky pri skúmaní otázky, či prvostupňový súd naplnil požiadavku nestrannosti v zmysle článku 6 ods. 1 Dohovoru v sťažovateľovom prípade, nezabávajú ESLP povinnosti preskúmať, či rozsudky vydané proti jeho spolupáchateľom obsahovali závery, ktoré v skutočnosti prejudikovali otázku jeho viny (pozri Meng proti Nemecku zo 16. februára 2021, č. 1128/17, bod 57, s ďalšími odkazmi).

V nadväznosti na to ESLP poznamenal, že na rozdiel od prípadov ako Meng proti Nemecku rozsudky spolupáchateľov sťažovateľa neboli založené na hodnotení dôkazov vo vzťahu k nim alebo komukolvek inému. V skutočnosti boli založené na dohodách o vine a treste, v ktorých sťažovatelia uznali svoju vinu za trestné činy, ktoré v nich boli konkrétne vymedzené. Vzhľadom na konkrétne skutočnosti tohto prípadu však ESLP nepovažoval toto rozlíšenie za rozhodujúce, a to z dvoch nasledovných dôvodov:

Po prvé, kým v rámci krajín Dohovoru existujú rôzne modely postupov a dohôd o vine a treste, na Slovensku existuje systém, v rámci ktorého procesy dohôd o vine a treste vedú k odsúdeniu za trestnú činnosť (pozri Natsvlshvili a Togonidze proti Gruzínsku z 29. apríla 2014, č. 9043/05, body 62-75). Ako to vyplýva z vyššie zhrnutého skutkového stavu i z platnej právnej úpravy, dohody o vine a treste schvaľuje súd vo forme verejne vyhláseného rozsudku, ktorého výrok je formulovaný rovnako ako v bežných odsudzujúcich rozsudkoch - najmä vo vzťahu k záveru, že spáchaním určitého skutkovo vymedzeného konania (alebo opomenutia konania) sa obvinený dopustil predmetného trestného činu. Pokiaľ ide o rozsah súdneho prieskumu vo vzťahu k dohode o vine a treste, ESLP konštatoval určitý nesúlad medzi postojom, ktorý súdy v sťažovateľovom prípade zaujali, a vlády, na jednej strane, a platnými právnymi predpismi na strane druhej. Konkrétne, súdy a vláda naznačili, že pri súdnom schvaľovaní dohôd o vine a treste spolupáchateľov sťažovateľa nebolo hodnotené nič iné ako zákonnosť a spravodlivosť týchto dohôd, avšak právne predpisy týkajúce sa rozsahu prieskumu návrhov na schválenie týchto dohôd naznačujú, že súd, ktorý ich preskúmava, musí toto hodnotenie vykonať v širšom skutkovom a procesnom kontexte.

Po druhé, ESLP poznamenal, že rozsudky, ktorými boli schválené dohody o vine a treste spolupáchateľov sťažovateľa obsahovali podrobný skutkový popis ich trestných činov, vrátane úlohy sťažovateľa v nich ako spolupáchateľa, pričom presný skutkový popis niektorých ich trestných činov bol zhodný so skutkovým popisom trestných činov, ktoré sa kládli za vinu sťažovateľovi. Hoci tieto rozsudky neobsahujú žiadne osobitné uznanie viny sťažovateľa per se, je potrebné vnímať ich vo svetle skutkových podstat predmetných trestných činov - najmä založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny, ktoré predpokladá koordinovanú činnosť zo strany viacerých spolupáchateľov. Odsúdenie spolupáchateľov sťažovateľa za tieto trestné činy na základe uvedeného popisu ich trestnej

činnosti, ktorý obsahoval konkrétne skutkové vymedzenie postavenia sťažovateľa v nej, tak v zásade bolo spôsobilé vyvolať pochybnosti o tom, či to neprejudikuje otázku toho, že samotný sťažovateľ naplnil všetky znaky potrebné na to, aby bol považovaný za vinného zo spáchania predmetných trestných činov (pozri Meng proti Nemecku zo 16. februára 2021, č. 1128/17, bod 48, s ďalšími odkazmi).

ESLP si je vedomý toho, že k akémukoľvek zásahu do tohto práva by došlo predovšetkým v konaní týkajúcom sa sťažovateľových spolupáchateľov, pričom nič nenasvedčuje tomu, že by ho sťažovateľ napadol akoukoľvek priamou žalobou. Možný zásah je však spojený s jeho vlastným súdnym konaním, prostredníctvom totožnosti jeho i súdu a skutočnosti, že ako konštatoval samotný súd, odsúdenia jeho spolupáchateľov boli súčasťou sťažovateľovho prípadu a ako také boli vzaté na vedomie (konkrétne v sťažovateľovom rozsudku v tom smere, že odsúdenia spoluobvinených sú „vecnou a homogénnou súčasťou prejednávanej veci“ a „tieto rozhodnutia boli oboznámené a obsiahnuté v spisovom materiáli“, pozn.).

ESLP zopakoval, že princíp prezumpcie nevinu bude porušený vtedy, ak súdne rozhodnutie alebo vyhlásenie verejného činiteľa týkajúce sa osoby obvinenej z trestného činu odzrkadľuje názor, že táto osoba je vinná, a to skôr ako bola jej vina v zmysle zákona preukázaná. V zásade je potrebné rozlišovať medzi vyhlásením, že niekto je podozrivý zo spáchania trestného činu a jednoznačným vyhlásením, že osoba daný trestný čin spáchala, bez existencie právoplatného rozsudku. ESLP v tejto súvislosti zdôraznil dôležitosť výberu slov verejnými činiteľmi vo vyhláseniach, ktoré urobili skôr, ako bola osoba súdená a uznaná za vinnú z konkrétneho trestného činu. Aj keď používanie správneho jazyka je v tomto ohľade veľmi dôležité, ESLP poukázal na to, že to, či je vyhlásenie verejného činiteľa v rozpore s princípom prezumpcie nevinu, musí byť posúdené v kontexte konkrétnych okolností, za ktorých bolo predmetné vyhlásenie urobené. Dokonca i použitie niektorých nešťastných výrazov nemusí byť rozhodujúce, ak sa vezme do úvahy charakter a kontext konkrétneho konania (pozri Karaman proti Nemecku z 27. februára 2014, č. 17103/10, bod 63, s ďalšími odkazmi).

Európskym súdom pre ľudské práva bolo akceptované - a v širšom meradle aj na európskej úrovni - že v zložitých trestných konaniach, v ktorých vystupuje viacero osôb, ktoré nie je možné prejednávať spoločne, môžu byť na posúdenie viny osôb, ktorých vec sa prejednáva, nevyhnutné odkazy súdu na účasť iných osôb, ktoré môžu byť neskôr prejednávané samostatne, a že súdy v trestných veciach sú povinné zistiť skutkový stav veci relevantný pre posúdenie právnej zodpovednosti obvineného čo najpresnejšie a nemôžu prezentovať zistené skutočnosti len ako podozrenia. Uvedené platí aj vo vzťahu k skutočnostiam súvisiacim s účasťou tretích osôb, aj keď pokiaľ je potrebné tieto skutočnosti uviesť, súd by sa mal vyvarovať poskytovaniu viac informácií, ako je to potrebné na posúdenie právnej zodpovednosti osôb, ktorých vec sa pred súdom prejednáva (pozri Karaman proti Nemecku z 27. februára 2014, č. 17103/10, bod 64, a rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci AH a ďalší (prezumpcia nevinu), z 5. septembra 2019, C-377/18, EU:C:2019:670, bod 44). Okrem toho ESLP uviedol, že i keď zákon výslovne uvádza, že z trestného konania, na ktorom sa osoba nezúčastnila, nemožno vyvodzovať závery o jej vine, súdne rozhodnutia musia byť formulované tak, aby sa predišlo akémukoľvek možnému predbežnému úsudku o vine tretej osoby a aby tým nebolo ohrozené spravodlivé prejednanie obvinení v samostatnom konaní (pozri Karaman proti Nemecku z 27. februára 2014, č. 17103/10, bod 65 a rozsudok Súdneho dvora EÚ z 18. marca 2021 vo veci Pometon proti Komisii, C-440/19, EU:C:2021:214, bod 63).

Pokiaľ ide o skutkové okolnosti prejednávanej veci, ESLP uviedol, že vzhľadom na povahu trestných činov, z ktorých boli sťažovateľovi spolupáchatelia obvinení, vzhľadom na povahu organizovaného zločinu ako aj na to, že trestný čin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny mohol byť podľa povahy veci spáchaný len v spojení s inými osobami, je nepochybné, že pre posúdenie prípadov bolo nevyhnutné odkázať v skutkovom vymedzení ich konania na ďalšie osoby.

Vo vzťahu k stupňu podrobnosti obsiahnutom v odkazoch uvedených v rozsudkoch spolupáchateľov sťažovateľa na iného spolupáchateľa s osobitným postavením v zločineckej skupine a úlohou, ktorú zohrával v konkrétnych trestných činoch, ESLP považoval za otázne, či bolo potrebné identifikovať sťažovateľa individuálne. Môže sa totiž zdať, že rozhodujúcim bodom vo vzťahu k právnej kvalifikácii stíhaných trestných činov bola skôr generická účasť spolupáchateľa s osobitným postavením alebo úlohou, než individuálna účasť konkrétnej osoby (pozri mutatis mutandis Karaman proti Nemecku z 27. februára 2014, č. 17103/10, bod 64). ESLP sa však domnieva, že nebol požiadany, aby na túto otázku

jednoznačne odpovedal, pretože aj za predpokladu, že by to bolo skutočne potrebné, z nižšie uvedených dôvodov nemožno akceptovať odkazy na sťažovateľa a jeho konanie v rozsudkoch týkajúcich sa jeho spolupáchateľov tak, ako boli formulované, na vyhnutie sa prípadnému (aj keď len implicitnému) prejudikovaniu jeho viny (Karaman proti Nemecku z 27. februára 2014, č. 17103/10, bod 67).

Namietané odkazy neboli v žiadnom prípade formulované tak, že by naznačovali, že sťažovateľ bol v tom čase iba obvinený a bol stíhaný v samostatnom trestnom konaní. Zároveň v odôvodnení odsudzujúcich rozsudkov týkajúcich sa jeho spolupáchateľov ani nikde inde sa takáto formulácia, ani iné vysvetlenie v tom zmysle, že by jeho vina nebola právoplatne dokázaná, neobjavuje (pozri rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci AH a ďalší (presumpcia neviny) z 5. septembra 2019, C-377/18, EU:C:2019:670).

Je pravdou, že rozsudky týkajúce sa spolupáchateľov sťažovateľa naňho odkazovali iba jeho iniciálami a prezývkou. Ako sa však uvádza aj v zjednocujúcom stanovisku (trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu, pozn.), je zrejmé, že prvostupňový súd si bol plne vedomý jeho totožnosti. Navyše, a čo je dôležitejšie (keďže presné skutkové vymedzenie trestnej činnosti sťažovateľa je totožné s vymedzením trestnej činnosti jeho spolupáchateľov), nemožno mať pochybnosti o tom, že účasť sťažovateľa na ich trestnej činnosti bola v rozsudkoch, v ktorých boli títo jeho spolupáchatelia uznaní za vinných, konkrétne a individuálne vymedzená.

Vnútroštátne súdy i vláda vo vzťahu k sťažovateľovým námietkam citovali zjednocujúce stanovisko (trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu, pozn.) z 5. apríla 2017. Ako vyplýva z jeho obsahu, cieľom tohto stanoviska bolo konsolidovať rozdielny výklad a aplikáciu niektorých ustanovení Trestného poriadku týkajúcich sa presumpcie neviny a nestrannosti súdu v kontexte dohody o vine a treste na abstraktnej úrovni. Inými slovami, poskytuje výkladové usmernenie vo vzťahu k platným právnym predpisom, z tohto dôvodu sa zaoberá výlučne otázkami zákonnosti. Konkrétne, vo vzťahu k nestrannosti súdu, ktorý postupne odsudzuje spolupáchateľov, zjednocujúce stanovisko navrhuje, aby sa posudzovala z pohľadu nestranného pozorovateľa, ktorý je však informovaný aspoň o základných zárukách uplatniteľných v používaných procesných postupoch. Vzhľadom na to, ako boli tieto procesy nastavené, žiadna otázka týkajúca sa nestrannosti nevystala. Odhliadnuc od realizovateľnosti pozorovateľa ako tretej strany, ktorá má potrebné znalosti o predmetných procesných postupoch (vzhľadom na to, že súdna interpretácia platných právných predpisov sa rozchádzala, čo si vyžiadalo zjednotenie prostredníctvom vyššie uvedené zjednocujúceho stanoviska) ESLP poznamenal, že toto zjednocujúce stanovisko sa žiadnym spôsobom nezaoberalo jazykovým ani iným individuálnym aspektom rozsudkov prerokovaných v tejto veci.

Keďže prvostupňový súd považoval odsúdenia spolupáchateľov sťažovateľa za súčasť prejednávanej veci proti sťažovateľovi, prinajmenšom na prvý pohľad mal zjavnú motiváciu na to, aby ostal konzistentný so svojimi predchádzajúcimi rozsudkami, pretože akékoľvek protichodné závery v skorších rozsudkoch by mohli podkopáť dôveryhodnosť neskoršieho rozsudku (pozri Navalnyj a Ofitserov proti Rusku z 23. februára 2016, č. 46632/13 a 28671/14, bod 108). Podobne - vzhľadom na to, že sťažovateľovo vlastné odsúdenie bolo do značnej miery založené na dôkazoch poskytnutých spolupáchateľmi, ktorí ho usvedčili už prostredníctvom priznaní, ktoré poskytli v čase konania o dohode o vine a treste - títo mali taktiež zjavnú motiváciu neprotirečiť si vo vzťahu k svojim predchádzajúcim výpovediam (Navalnyj a Ofitserov proti Rusku z 23. februára 2016, č. 46632/13 a 28671/14, bod 109). V rozsahu, v akom vláda tvrdila, že sťažovateľove námietky boli vyjadrené len abstraktne, čo je v súlade aj s konštatovaním ústavného súdu, že sťažovateľ neuviedol žiaden argument v tom zmysle, že by prvostupňový súd citoval rozsiahle časti zo svojich skorších rozsudkov, ktorými boli odsúdení jeho spolupáchatelia, ESLP považoval za zarážajúce, že toto konštatovanie ústavného súdu zjavne ignoruje skutočnosť, že celé skutkové vymedzenie trestnej činnosti kladenej za vinu sťažovateľovi bolo úplne totožné s trestnou činnosťou jeho spolupáchateľov. Navyše, ESLP vzal na vedomie sťažovateľovu odpoveď vláde - konkrétne, že vnútroštátny systém v skutočnosti nestanovil postup, ktorým by bolo možné odvolávať sa na individuálne okolnosti daného prípadu. Vláda na tento argument sťažovateľa nereagovala, pričom sa zamerala najmä na všeobecné črty fungovania systému dohôd o vine a treste vo svetle zjednocujúceho stanoviska a novely Trestného poriadku, ktorá nadobudla účinnosť v roku 2019.

ESLP preto konštatoval, že aj keď všeobecné procesné záruky uvedené v zjednocujúcom stanovisku (trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu, pozn.) boli nepochybne relevantné, vzhľadom na konkrétne okolnosti prejednávanej veci neboli dostatočné. Rozsudky vydané vo vzťahu k spolupáchateľom

sťažovateľa vzhľadom na svoje znenie porušovali právo sťažovateľa na prezumpciu neviny do právoplatného preukázania jeho viny. Vzhľadom na úlohu, ktorú (tieto rozsudky, pozn.) zohrali v konaní vedenom proti sťažovateľovi, ktoré sa viedlo pred tým istým súdom (tým istým senátom toho istého súdu, pozn.), jeho pochybnosti o nestrannosti tohto súdu boli objektívne odôvodnené.

Napokon ESLP zdôraznil, že súd vyššieho stupňa alebo najvyšší súd môže za určitých okolností napraviť vady, ktoré vznikli v konaní pred prvostupňovým súdom. Hoci súdy vyššieho stupňa mali v sťažovateľovom prípade právomoc zrušiť rozsudok prvostupňového súdu z dôvodu, že nebol vydaný nestranným súdom a že došlo k ďalším zásadným procesným pochybeniam, neurobili tak, a teda predmetné vady nenapravili (pozri Meng proti Nemecku zo 16. februára 2021, č. 1128/17, bod 64, s ďalšími odkazmi).

Z týchto dôvodov došlo k porušeniu článku 6 ods. 1 Dohovoru.

Najvyšší súd s ohľadom na uvedené dve rozhodnutia (Meng a Mucha) ESLP poznamenáva, že do budúca je žiaduce venovať väčšiu pozornosť formulovaniu skutkovej vety v schvaľujúcich rozsudkoch ohľadom označenia osôb, o ktorých sa aktuálne nerozhoduje.

Preto najvyšší súd akceptoval argumenty dovolateľa ohľadom porušenia práva na nestranný súd. K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin, alebo že ustálený skutok vykazuje znaky iného trestného činu, alebo že obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa ustáleným skutkom dopustil. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda že skutok zistený v napadnutom rozhodnutí súdu bol subsumovaný - podradený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dôvodu.

Nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť (§ 24 - krajná núdza, § 25 - nutná obrana, § 26 - oprávnené použitie zbrane, § 27 - dovolené riziko, § 28 - výkon práva a povinnosti, § 29 - súhlas poškodeného, § 30 Trestného zákona - plnenie úlohy agenta), prípadne zániku trestnosti činu (najmä § 87 Trestného zákona - premlčanie trestného stíhania), resp. chybné rozhodnutia súdu pri uložení úhrnného trestu a spoločného trestu (§ 41 Trestného zákona), súhrnného trestu (§ 42 Trestného zákona), trestu odňatia slobody na doživotie (§ 47 a nasl. Trestného zákona) a pod.

V zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, je dovolací súd viazaný zisteným skutkovým stavom veci tak, ako ho ustálili súdy nižšej inštancie, pričom nie je oprávnený posudzovať spôsob hodnotenia dôkazov a závery, ktoré z dokazovania skôr vo veci konajúce a rozhodujúce súdy vyvodili a ktoré sú podkladom pre zistenie skutkového stavu. Preto platí, že vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého, prípadne druhého stupňa môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, no nikdy nie námietky skutkové.

Pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia existencie tohto dovolacieho dôvodu, je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy nižšieho stupňa, a teda dôvodom dovolania nemôžu byť skutkové zistenia, čo vyplýva z dikcie ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižšieho stupňa, vyjadrenému v skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové.

Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú:

- proti skutkovým zisteniam súdov,
- proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne
- proti hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie.

Dovolací súd ale nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to aj z dôvodu, že sám nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania sa totiž nachádza v rámci konania na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, resp. korigovať iba odvolací súd v rámci odvolacieho konania. Dovolací súd nie je možné chápať ako druhú, „odvolaciu“ inštanciu zameranú na preskúmanie rozhodnutí súdu nižšieho stupňa a prehodnocovanie výpovedí svedkov.

K dovolacej námietke obvineného ohľadom „nesprávne“ ustálenej výšky škody, a preto aj nesprávnej právnej kvalifikácii trestného činu najvyšší súd poznamenáva, že ide o námietku skutkovú, a preto nezodpovedá žiadnemu dovolaciemu dôvodu. Dovolací súd by sa takouto námietkou mohol zaoberať len vtedy, ak by dovolanie podal minister spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

Pokiaľ ide o námietku obvineného týkajúcu sa nesprávne uloženého súhrnného trestu táto je dôvodná.

1. Rozsudkom Okresného súdu Žilina, sp. zn. 47Tk/1/2019, z 28. mája 2019 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 2 To/25/2019, zo 14. augusta 2019 bol obv. Bc. H. X. odsúdený za trestný čin spáchaný 18. apríla 2012 na trest odňatia slobody vo výmere dva roky a osem mesiacov - správne uložený samostatný trest.

2. Rozsudkom Okresného súdu Žilina, sp. zn. 28Tk/1/20117, z 5. decembra 2019 bol obv. Bc. H. X. odsúdený za trestný čin spáchaný 17. augusta 2012 na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov, pričom bol zrušený výrok o treste v rozsudku Okresného súdu Žilina, sp. zn. 47Tk/1/2019, z 28. mája 2019 a v rozsudku Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 2 To/25/2019, zo 14. augusta 2019 - správne rozhodnutie a správne uložený súhrnný trest, ALE neprávoplatne.

3. Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu, sp. zn. PK-2T/26/2020, zo 4. decembra 2020 bol obv. Bc. H. X. odsúdený za trestný čin spáchaný 6. septembra 2017 na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 roky, pričom bol zrušený výrok o treste v rozsudku Okresného súdu Žilina, sp. zn. 47Tk/1/2019, z 28. mája 2019 a v rozsudku Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 2 To/25/2019 - správne rozhodnutie a správne uložený súhrnný trest.

4. Krajský súd v Trenčíne uznesením, sp. zn. 3To/64/2020, zo 17. februára 2021, podľa § 319 Trestného poriadku zamietol odvolanie obv. Bc. X. podané proti rozsudku Okresného súdu Žilina, sp. zn. 28Tk/1/20117, z 5. decembra 2019 - NESPRÁVNE rozhodnutie. Krajský súd mal zrušiť výrok o treste v rozsudku Špecializovaného trestného súdu, sp. zn. PK-2T/26/2020, zo 4. decembra 2020 a aj výrok o treste v rozsudku Okresného súdu Žilina, sp. zn. 28Tk/1/20117, z 5. decembra 2019 a uložiť menovanému súhrnný trest vo vzťahu k rozsudku Špecializovaného trestného súdu, sp. zn. PK-2T/26/2020, zo 4. decembra 2020 a vo vzťahu k rozsudku Okresného súdu Žilina, sp. zn. 47Tk/1/2019, z 28. mája 2019 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 2 To/25/2019, zo 14. augusta 2019 za trestné činy z 18. apríla 2012, 17. augusta 2012 a 6. septembra 2017.

Dôsledkom neuloženia súhrnného trestu Krajským súdom v Trenčíne je, že obvinený Bc. H. X. bol dvakrát potrestaný za trestný čin z 18. apríla 2012 - jedenkrát súhrnným trestom v rozsudku Okresného súdu Žilina, sp. zn. 28Tk/1/2017, z 5. decembra 2019 a druhýkrát súhrnným trestom v rozsudku Špecializovaného trestného súdu, sp. zn. PK-2T/26/2020, zo 4. decembra 2020. Ide o závažné hmotnoprávne pochybenie pri ukladaní trestu napĺňajúce dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Preto najvyšší súd akceptoval argumenty dovolateľa ohľadom súhrnného trestu.

Najvyšší súd dáva do pozornosti, že Okresný súd Žilina bude musieť v ďalšom konaní v tejto veci pozorne zisťovať vo vzťahu k akým iným trestným činom je teraz prejednávaný trestný čin v súbehu a vo vzťahu ku ktorým ďalším rozsudkom prichádza do úvahy prípadné uloženie súhrnného trestu. Výrok o treste v rozsudku Špecializovaného trestného súdu, sp. zn. PK-2T/26/2020, zo 4. decembra 2020 je stále v platnosti (pozor na rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica, sp. zn. 7Tk/12/2021, z 19. júla 2022 a na rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica, sp. zn. 7Tk/2/2022, zo 16. mája 2023).

Najvyšší súd rozhodol o nevzatí obvineného Bc. H. X. do väzby, pretože nezistil existenciu žiadneho dôvodu väzby.

Preto rozhodol najvyšší súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.